

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
నలుబది ఐదవ అధ్యాయము

గత మూడు అధ్యాయములలో బాబా దివంగతులగుట గూర్చి చెప్పితిమి. వారి భౌతిక శరీరమున మన దృష్టి నుంచి నిష్టుమించెను, గాని వారి అనంత స్వీరూపము లేదా సాయి శక్తి ఎల్లప్పుడు నిలిచియే పుండును.

జప్పుటివరకు వారి జీవితకాలములో జరిగిన లీలలను చెప్పితిమి. వారు సమాధి చెందిన పిమ్మట క్రొత్త లీలలు జరుగుచున్నవి. దీనిని బట్టి బాబా శాశ్వతముగా నున్నారనియు తమ భక్తులకు పూర్వము వలె తొడ్పుచున్నారనియు తెలియుచున్నది.

ఎవరయితే బాబా సమాధి చెందకముందు వారిని జూచిరో వారు నిజముగా అదృష్టవంతులు. అట్టి వారిలో ఎవరైనా ప్రపంచ సుఖములందు వస్తువులందు మమకారము పోగొట్టుకొననిచో, వారి మనస్సులు భగవత్సరము కానిచో యది వారి దురదృష్టమని చెప్పివచ్చును.

అప్పుడు కాదు ఇప్పుడు కూడా కావలసినది బాబాయందు హృదయపూర్వకముయిన భక్తి. మన బుద్ధి, ఇంద్రియములు, మనస్సు బాబా సేవలో ఐక్యము కావలెను. కొన్నిటిని మాత్రమే సేవలో లయము చేసి తక్కిన వాటిని వేరే సంచరించునట్టు చేసినచో, ప్రయోజనము లేదు.

పూజగాని ధ్యానముకాని చేయ పూనుకొనినచో దానిని మనఃపూర్వకముగను ఆత్మ పుఢితోడను చేయవలెను.

పతిప్రతకు తన భర్త యందుగల ప్రేమను, భక్తుడు గురువునందు చూపవలసిన ప్రేమతో పోల్చేదరు. అయినప్పటికీ మొదటిది రెండవ దానితో పోల్చుటకే వీలులేదు. జీవిత పరమాపదిని పొందుటకు తండ్రిగాని, తల్లిగాని సోదరుడుగాని ఇంక తదితర బంధువులెవ్వురుగాని తోడ్పుడరు.

ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు దారిని మనమే వెదకుకొని ప్రయాణమును సాగించవలెను. నిత్యానిత్యములకు భేదమును తెలిసికొని, ఇహాలోక పరలోకములలోని విషయ సుఖములను త్యజించి మన బుద్ధిని, మనస్సును స్వాధీనమందుంచుకొని మోక్షమునకై కాంక్షించవలెను.

జితరులపై నాథారపడచుటకంటే మన స్వశక్తియందే మనకు పూర్తి నమ్మకము ఉండవలెను. ఎప్పుడయితే మనము నిత్యానిత్యములకు గల భేదమును పాటించెదమో, ప్రపంచము అబధమని తెలిసికొనెదము. దానివలన ప్రపంచ విషయములందు మోహము తగ్గి, మనకు నిర్వాయమోహము కలుగును. క్రమముగా గురువే పరబ్రహ్మ స్వీరూపమనియు కావున వారొక్క రే నిజమనియు గ్రహించెదము.

వారు ఈ జగత్తును జయించినవారును ప్రపంచమున కతీతులును. ఎప్పుడయితే మనము బ్రహ్మమును, లేదా గురుని హృదయపూర్వకముగ ధ్యానించెదమో, మనము కూడా వారిలో ఐక్యమై ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందెదము.

వేయేల, గురువు నామమును జపించుట వలనను, వారి స్వరూపమునే మనమున నుంచుకొని ధ్యానించుటచే తను వారిని సర్వ జంతు కోటియందు చూచుట కవకాశము కలుగును. మనకది శాశ్వతాసందరుమును కలుగజేయును. ఈ దిగువ కథ దీనిని విశదీకరించును.

కాకా సాహాబు సంశయము - అనందరావు దృశ్యము

కాకాసాహాబు దీక్షితును ప్రతిరోజు శ్రీ ఏకనాథుడు ప్రాసిన గ్రంథములను అనగా భాగవతమును, భావార్థ రామాయణమును చదువుటకు బాబా ఆదేశించెను. బాబా సమాధి చెందిన తరువాత కూడ అట్టే చేయుచుండెడివాడు.

ఒకనాడు ఉదయము బొంబాయి చౌపాటీలో నున్న కాకా మహాజని యింటిలో కాకాసాహాబు దీక్షిత్ ఏకనాథ భాగవతము చదువుచుండెను. శ్యామూ, కాకా మహాజని కూడా నచటనుండి శ్రథ్తతో భాగవతము వినుచుండెను. దీక్షిత్ ఏకాదశస్వందములోని ద్వ్యాతీయాధ్యాయము చదువుచుండెను.

అందు వృషభ కుటుంబములోని నవనాథులు లేదా సిద్ధులగు కవి, హరి, అంతరిక్ష, ప్రబుద్ధ, పిష్టులాయన అవిర్హాత్ర, దృమిళ, ఛమన్, మరియు కనభజన్ లు భాగవత ధర్మ సూత్రములను జనక మహారాజుకు చెప్పుచుండిరి.

జనకుడు నవనాథులను ముఖ్యప్రశ్నలు కొన్ని యడిగెను. వారొక్కక్కరు సంతృప్తికరమైన సమాధానములిచిరి. అందులో మొదటివాడగు కవి భాగవత ధర్మమును బోధించెను. హరి భక్తుని లక్ష్మణములను, అంతరిక్షుడు మాయను దాటుటను, పిష్టులాయనుడు పరబ్రహ్మమును, అవిర్హాత్రుడు కర్మను, ద్రుమిళుడు భగవంతుని యవతాడములను, వారి లీలలను, ఛమన్ భక్తుడు కానివాడు చనిపోయిన పిష్టుట పరిస్థితిని, కరభజనుడు యుగముగలందు భగవంతుని ఉపాసించు లేదా హరి పాదారవిందములను స్ఫురించుట.

పారాయణ ముగించిన పిష్టుట కాకా సాహాబు నిరుత్సాహపడి శ్యామాతో నిట్లునెను “నవనాథుల భక్తి విషయమై చెప్పినది ఎంత అద్భుతముగా నున్నది? దాని నాచరించుట ఎంత కష్టము? నవనాథులు పూర్ణ జ్ఞానులేగాని మనవంటి మూర్ఖులకు వారు వర్ణించిన భక్తిని పొందుటకు వీలగునా? అనేక జన్మలెత్తినను మనము దానిని సంపాదించుటలేము. అట్టయిన మనకు మోక్షము వచ్చుటట్లు? కాబట్టి అట్టిదానిని మన మాశించరాదని తెలియుచున్నది .”

కాకా సాహాబు నిరుత్సాహము, నిరాశలు శ్యామా యిష్టపడలేదు. వెంటనే యతడిట్లునెను “ ఎవరయితే వారి అదృష్టవశముచే బాబా వంటి ఆభరణమును పొందిరో, అట్టివారు నిరాశ చెంది ఏడ్పుట విచారకరమైన సంగతే. వారికి బాబా యందు నిశ్చలమైన విశ్వాసమే యున్నచో, వారు చిరాకు చెందనేల? నవనాథుల భక్తి బలమైనదై యుండవచ్చును. కాని మనది మాత్రము ప్రేమానురాగములతో నిండియుండలేదా? హరినామ స్వరణము గురునామ స్వరణము మోక్షప్రదమని బాబా నోక్కి చెప్పి యుండలేదా?” అట్టయినచో భయమునకు గాని ఆందో

‘ఇనకుగాని యవకాశమేది?’

కాకాసాహెబు శ్యామూ చెప్పిన సమాధానముతో సంతుష్టి చెందలేదు. నవనాథుల భ్రత్కని పొందుటట్లు? అను మనో వేదన కలిగి అందోళనతో చికాకుగా నుండెను. ఆ మరుసటి ఉదయమే ఈ క్రింది యద్యుతము జరిగెను.

అనందరావు పాఖాడే యనువాడు శ్యామూను వెదకుచు పురాణకాల క్షేపము జరుగుచున్న ఫ్లామునకు వచ్చేను. కాకాసాహెబు భాగవతము చదువుచుండెను. అతడు మెల్లగా తాను కాంచిన స్వప్న దృశ్యమును శ్యామూకు చెప్పుచుండెను.

జది పురాణ కాలక్షేపమునకు కొంచెమాటంకము గలుగజేసెను. కాకాసాహెబు పురాణము చదువుట మాని విషయమేమని యడిగెను. శ్యామూ యిట్లు నుహివెను “నిన్న నీ సంశయమును దెలిపితివి. దానికి సమాధానమిదిగో!” బాబా పాఖాడేకు చూపిన స్వప్న దృశ్యమును వినుము. “రక్షకమైన భక్తి” కాక వేరేదియు దీనిని సాధించలేదు. గురుని పాదముల భక్తితో ధ్యానించిన చాలును అని బాబా నొక్కి చెప్పియున్నారు.

అందరు ముఖ్యముగా కాకాసాహెబు ఆ దృశ్యమును విపరముగా వినగోరిరి. వారి కోరిక ప్రకారం పాఖాడే యూ దృశ్యమును ఈ క్రింది విధముగా చెప్పునారంభించెను.

లోతైన సముద్రములో నడుము వరకు దిగి అచ్చట నిలచితిని. హతాత్మగా నచట సాయిబాబాను చూచితిని. రత్నములు తాపిన చక్కని సింహసనముపై బాబా కూర్చునియుండెను. వారి పాదములు నీటిలో నుండెను. బాబా స్వరూపమును జూచి మిగుల ఆనందించితిని. అది నిజమువలె నుండెనే కాని స్వప్నమువలె గానరాకుండెను.

దానిని నేను స్వప్నమని యనుకొనలేదు. మాధవరావు కూడా అచట నిలచియుండెను. శ్యామూ “అనందరావు! బాబా పాదములైపై బడుము” అని సలహానిచ్చెను.

“నాకు కూడా నమస్కరించవలెననియే యున్నది. కాని వారి పాదములు నీటిలో నున్నవి. కనుక శిరస్సును వారి పాదములైపై నెట్లుంచగలను? నేను నిస్సహయుడను” అని నేనంటిని.

అది విని అతడు బాబాతో నిట్లనెను “ఓ దేవా! నీటిలోనున్న నీ పాదములను బయటకు దీయుము. ” వెంటనే బాబా తమ పాదములను బయటకు దీసెను. క్షణమైన ఆలస్యము చేయక నేను వారి పాదములకు వ్రేముక్కితిని. దీనిని జూచి బాబా నన్ను దీవించి యిట్లనెను “ఇక పొమ్ము, నీవు క్షేమమును పొందెదవు. భయమునకు గాని అందోళనకు గాని కారణము లేదు. శ్యామూకు పట్టుపంచె యొకటి దానము చేయుము. దాని వల్ల మేలు పొందెదవు”

బాబా యాజ్ఞానుసారము పాఖాడే పట్టుదోషతిని తెచ్చేను. మాధవరావుకివ్వవలసినదని కాక సాహెబు వెడెను. శ్యామూ అందులకొప్పుకొనలేదు.

ఏలన బాబా తనకు అట్టి సలహా నివ్వులేదు కనుక. కొంత వివాదము జరిగిన పిమ్మట కాకాసాహాబు చీట్లు వేసి తెలిసికొనుటకు సమ్మతించెను. సంశయ విషయములందు చీటి వేసి సంశయము తీర్చుకొనుట కాకాసాహాబు స్వోభావము.

పుచ్చుకొనుము. నిరాకరించుము. అను రెండు చీటీలు ప్రాసి బాబా పాదుకల వద్ద బెట్టిరి. ఒక బాలునితో అందులో నొకదానిని తీయించిరి.

‘పుచ్చుకొనుము’ అను చీటి ఎంచుటచే మాధవరావుకు ధోవతినిచ్చిరి.

దానిని శ్యామా యంగీకరించెను. ఇద్దరును సంతుష్టి చెందిరి. కాకా సాహాబు సంశయము తీరెను.

ఇతర యోగుల మాటలను కూడా గౌరవించవలసినదని యిందు కథ ప్రబోధించుచున్నది. కానీ మన తల్లియగు గురువునందు పూర్ణమైన భక్తి విశ్వాసములుండవలెను. వారి బోధల ప్రకారం నడువవలెను. ఎందుకనగా మన కష్టసుఖము లితరులకంటే వారికి బాగా తెలిసియుండును. నీ హృదయ ఫలకమందు బాబా చెప్పిన ఈ దిగువ పలుకులను చెక్కుము.

ఈ లోకములో అనేక మంది యోగులుగలరు. గాని మన గురువస్తూలైన తండ్రి. ఇతరులు అనేక సుభోధలు చేయవచ్చును. కానీ, మనము మన గురువుయొక్క పలుకులను మరువరాదు. వేయేల, హృదయపూర్వకముగ నీ గురువును ప్రేమించుచుము. వారిని సర్వస్య శరణాగతి వేడుము. భక్తితో వారి పాదములకు మొక్కము. అట్లు చేసినచో సూర్యని ముందు చీకటి లేనట్లు, నీపు దాటలేని భవసాగరము లేదు.

కట్ట బల్ల మంచము బాబా దే, మహాళ్నాపతిధి కాదు

బాబా శిరిదీకి చేరిన కొద్ది కాలమునకే 4 మూరల పొడవు, ఒక జానెడు వెడల్పు గల కట్టబల్ల మీద నాలుగు చివరలకు నలుగు దీపపు ప్రమిదలు పెట్టి దాన్నిపై పండుకొనువారు. కొన్నాళ్ళు గడచిన పిమ్మట బాబా దానిని విరిచి ముక్కలు చేసి పారవేసెను.

ఒకనాడు బాబా దాని మహిమను కాకాసాహాబుకు వర్ణించి చెప్పుచుండెను. ఇది విని అతడు బాబా తో నిట్లనియే “మీ కింకను కట్టబల్ల యందు మక్కువ యున్నచో నింకొక బల్ల మీ కొరకు మసీదులో వేలాడదీ సెదను. దాన్నిపై విరు సుఖముగా నిద్రించ వచ్చును”.

అందుకు బాబా యిట్లనెను “మహాళ్నాపతిని దిగువ విడిచి నేనొక్కడనే పైన పండుకొనుటకిష్టము లేదు” కాకాసాహాబు ఇట్లనెను.

“మహాళ్నాపతి కొరకింకొక బల్లను తయారు చేయించెదను. బాబా “అతడెట్లు బల్లపై పరుంతగలడు బల్ల మీద అంత ఎత్తున పండుకొనుట సులభమయిన పనికాదు. ఎవరు మిక్కిలి పుణ్యవంతులో వారే పండుకొనగలరు.

ఎవరయితే కండ్లు తెరచి నిదించగలరో వారికి అది వీలగును. నేను నిదపోపునపుడు మహాళ్ళాపతిని నా ప్రక్కన కూర్చుండి తన చేయి నా హృదయమ్మాపై నుంచు మనెదను. అచ్చటి నుంచ వచ్చు భగవన్నామ స్వరణమును వి నుమనెదను. నేను పండుకొనినచో నన్ను లేవగొట్టు మనెదను. దీనినే అతడు నెరవేర్చ లేకున్నాడు.

నిదతో కునికిపాట్లు పడుచుండును. నా హృదయమ్మాపై వాని చేతి బరువును గమనించి, ఓ భక్తా! అని పిలిచెదను. వెంటనే కండ్లు తెరచి కదలును. ఎవడయితే నేల్పై చక్కగా నిదించలేడో, ఎవడు కదలకుండా వుండలేడో, ఎవడు నిదకు సేవకుడో, వాడు ఎత్తెన బల్ల మీద నెట్లు పండుకొనగలడు? ” అనెను.

అనేక పర్యాయములు బాబా తన భక్తులయందు ప్రేమచే నిట్లనెను. “ మంచిగాని చెడగాని, ఏది మనదో యది మన దగ్గరనున్నది. ఏది ఇతరులదో, అది ఇతరుల వద్దనున్నది.

ఓ నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

నలుబది ఐదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

**శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
నలుబది యారవ అధ్యాయము**

ఓ సాయ ! నీ పాదములు పవిత్రములయినవి. నిన్ను జ్ఞాపై యందుంచుకొనుట మిగుల పాపనము. కర్కు బంధముల నుండి తప్పించు నీ దర్శనము కూడ మిక్కిలి పాపనమయినది. ప్రస్తుతము నీ రూపము గోచరమయినప్పటికే, భక్తులు నీ యందే నమ్మక ముంచినచో, వారు నీవు సమాధి చెందక ముందు చేసిన లీలలను అనుభచించెదరు. నీవు కంటికిగుపడని చిత్రమైన దారముతో నీ భక్తులను దగ్గరనుండిగాని, యొంతో దూరము నుండిగాని యాడ్చెదవు. వారిని దయగల తల్లిపలె కొగలించుకొనెదవు. నీవెక్కడున్నావో నీ భక్తులకు దెలియదు. కాని నీవు చతురతతో తీగలను లాగుటచే వారి వెనుకనే నిలబడి తోడ్చుడుచున్నావని తుట్టతుదకు గ్రహించెదరు. బుద్దిమంతులు, జ్ఞానులు, పండితులు అహంకారముచే సంసారమనే గోతిలో పడెదరు. కాని నీవు నీ శ్క్తి వలన నిరాడంబర భక్తుల రక్షించెదవు. అదరి కముగను, అదృశ్యముగను ఆటంతయు నాడెదవు. కాని దానితో నీకెట్టి సంబంధము లేసట్లు గనిపించెదవు. నీవే పనులన్నియు నెరవేర్చుచున్నప్పటికే ఏమియు చేయనివానివలె నటించెదవు. నీ జీవితము నెవరు తెలియజాలరు.

కాబట్టి మేము పాపములనుండి విముక్తి పొందుట యేట్లన - శరీరమును, వాక్యాను, మనస్సును నీ పాదములకు సమర్పించి నీ నామమునే జపించవలేసు. నీ భక్తుల కోరికలను నీవు నెరవేర్చెదవు. ఎవరికజయ్య కోరికలుండవో అట్టిహారికి నీవు బ్రహ్మానందము నిచ్చెదవు. నీ మధురమగు నామమడ జపించుటయే భక్తులకు సులభ సాధనము. ఈ సాధనపల్లి మన పాపములు, రజ్సుమోగుణములు నిష్కామించును. సాత్యిక గుణములు ధార్మికత్వము ప్రాముఖ్యము వహించును. దీనితో నిత్యానిత్యములకు గల బేధము నిర్వాయమోహము, జ్ఞానము లభించును. మనమళ్ళీ సమయమందు గురువునే యనగానాత్మనే యనుసందానము చేసేదము. కిదియే గురువునకు సర్వస్య శరణాగతి. దీనికి తప్పనిసరి యోకే గుర్తు - మన మనస్సు నిశ్చలము శాంతము నగుట ఈ శరణాగతి గోప్యదనము, భూతీ, జ్ఞానములు, విశిష్టమైనవి. ఎందుకనగా శాంతి, అభిమాన రాహిత్యము, కీర్తి తదుపరి మోక్షము ఒకతి వెనుక నింకొకటి వెన్నుంటి వచ్చును.

ఒకవేళ బాబా ఎవరైన భక్తుని ఆమోదించినచో రాత్రింబవళ్ళు అతని చెంతనే యుండి, యింటి వద్దనుగాని, దూరదేశమును గాని వానిని వెంబడించుచుండును. భక్తుడు తన యిష్టము వచ్చిన చోటునకు పోనిమ్ము. బాబా అచ్చుటకు భక్తుని కంటే ముందరగా బోయి యేదో ఒక ఊహించరాని రూపమును వుండును. ఈ దిగువ కథ దీనికి ఉండాహారణము.

గత యాత్ర

బాబాతో పరిచయము కలిగిన కొన్నాళ్ళు తరువాత కాకా సాహేబు తన పెద్ద కుమారుడు బాబా ఉపనయనము నాగపురాయలో చేయ నిశ్చయించెను. సుమారిదే సమయమందు నానాసాహేబు చాందోర్గురు తన పెద్ద కుమారుని వివాహము గ్యాలియర్లో చేయ నిశ్చయించుకొనెను. కాకాసాహేబు, నానాసాహేబు చాందోర్గురు లిద్దరును

శిరిదీ కి వచ్చి బాబాను ప్రేమతో శుభకార్యములకు ఆహ్వానించిరి. శ్యామాను తన ప్రతినిధిగా దీసికొని వెళ్ళడని బాబా నుడివెను. తామే స్వయముగా రావలసినదని బలవంత పెట్టగా బాబా వారికి శ్యామాను దీసికొని పోవలసినదనియు “ కాశీ ప్రయాగ యాత్రలు ముగియువరకు నేను శ్యామా కంటే ముందుగనే గయలో కలిసికా నెదున్నని నిరూపించెను.

బాబా వద్ద సెలపు పుష్టుకొని, శ్యామా నాగపూరు, గ్రాలియరు పోవ నిశ్చయించెను. ఆచటి నుండి కాశీ, ప్రయాగ, గయ పోవలెననుకొనెను. అప్పాకోతే యతని వెంట బోవ నిశ్చయించెను. వారిరువురు మొట్టమొదట నాగపూరులో జరుగు ఉపనయనమునకు బోయిరి. కాకాసాహాబు దీక్షిత్ శ్యామాకు 200 రూపాయలు ఖర్చులు నివి నృత్యము కానుక నిచ్చెను. అచ్చటి నుండి గ్రాలియర్ పెండ్లికి బోయిరి. అచ్చట నానాసాహాబు చాందోర్జురు శ్యామాకి 100 రూపాయలు, అతని బంధువగు జథార్ 100 రూపాయలును ఇచ్చిరి. అక్కడి నుండి శ్యామా కాశీకి వెళ్ళెను. అచ్చట జథారు యొక్క అందమైన లక్ష్మీనారాయణ మందిరములో అతనికి గొప్ప సత్కారము జరిగెను. అచ్చటి నుండి శ్యామా అయోధ్యపోయెను. అచ్చట జథారు మేనేజరు శ్రీరామ మందిరమునకు ఆహ్వానించి మర్యాద చేసెను.

వారు అయోధ్యలో 21 రోజులుండిరి. కాశీలో రెండు మాసములుండిరి. అక్కడి నుండి గయకు పోయిరి రైలు బండిలో గయలో ఫ్లైగు గలదని విని కొంచెము చీకాకు పడిరి. రాత్రి గయ స్టేషనులో దిగి ధర్మశాలలో బసచేసిరి. ఉదయమే గయ పండా ఇంటిలో దిగిరి. ఆ యిల్లు చాలా పెద్దది. పండా యిచ్చిన బసకు శ్యామా చాలా సంతుష్టి చెందెను. అచ్చట గల బాబా యొక్క అందమైన పెద్ద పటము అతనికి అన్నిటి కంటే ఎక్కువ ప్రీతిని కలుగజేసెను. అది యింటికి ముందు భాగములో మధ్యనమర్పబడి యుండెను. దీనిని చూచి శ్యామా మైమరచెను. “ కాశీ ప్రయాగ యాత్రలు ముగియుసరికి నేను శ్యామా కంటే ముందుగనే గయకు బోయెదను ” అను బాబా పలుకులను జ్ఞాపికి దెచ్చుకొనెను. కండ్ల నీరు గ్రమ్మను, శరీరము గగుర్పాడిచెను, గొంతుక యార్చుకొణి పోయెను. అతడు వెక్కి వెక్కి యేడ్యుసాగేను. ఆ పట్టణములో ఫ్లైగు జాత్యము గలదని భయపడి యేడ్పుచున్నాడేమాయని పండా యనుకొనెను.

పండాను బాబా పటమెక్కడ తెచ్చితివని శ్యామా అడిగెను. పండా ప్రతినిధులు రెండు మూడువందల మంది మన్మాడులోను, పుణతాంబేలోను గలరనియు, వారు గయకు పోయే యాత్రికుల మంచి చెడ్డలు చూచెదరనియు, వారివల్ల బాబా కీర్తి విని బాబా దర్శనము 12 యేండ్ల క్రిందట చేసితిననియు చెప్పేను. శ్యామా యింటిలో వ్రేలాడుచున్న బాబా పటమును జూచి దానినిమ్మని కోరితిననియు బాబా యనుజ్ఞ పొంది శ్యామా దానిని తనకిచ్చెననియు చెప్పేను. శ్యామా పూర్వము జరిగిన దంతయు జ్ఞాపికి దెచ్చుకొనెను. పూర్వము తనకు పటము నిచ్చిన శ్యామా యే ప్రస్తుతము తన యింట నతిధిగా నుండుట గ్రహించి పండా మిక్కెలి యానందించెను. వారిరువురు ప్రేమానురాగము లనుభవించి యమితానందమును పొందిరి. శ్యామాకు పండా, చక్కని రాజుంభనములతోడి స్వాగతమిచ్చెను. పండా ధనవంతుడు. అతడొక పల్లకీలో కూర్చుండి శ్యామాను ఏనుగుపైన కూర్చుండబెట్టి ఊరేగించెను. అతిధికి తగిన సౌఖ్యములన్నియు నేర్చరచెను.

ఈ కథ వల్ల నేర్చుకొనవలసిన నీతి : బాబా మాటలు అక్షరాలా సత్యములనియు బాబా కు తన భక్తులయందు గల ప్రేమ యమితమనియు తెలియుచున్నది. ఇదియే గక, వారికి జంతువుల యందు కూడ సమాన ప్రేమ యుండెను. వారు పనిలో నొకరుగా భావించెడివారు. ఈ దిగువ కథ దీనిని వెల్లడించును.

రెండు మేకల కథ

ఒకనాడు ఉదయము బాబా లెండితోట నుండి తిరిగి వచ్చుచుండెను. మార్గమున మేకల మందను జూచెను. అందులో రెండు మేకల మీద బాబా దృష్టి పడెను. బాబా వానిని సమీపించి ప్రేమతో తాకి లాలించి వానిని 32 రూపాయలకు కొనెను. ఆ వైభరిని జూచి భక్తులు ఆశ్చర్యపడిరి. బాబా మిగుల మోసపోయేనని వారనుకొనిరి.

ఎందుచేతననగా ఒక్కొక్క మేకను 2కు గాని, 3కు గాని, 4కు గాని రూపాయలకు కొనవచ్చును. రెండు మేకలను 8 రూపాయలకు హెచ్చు కాదనిరి. బాబాను నిందించిరి. బాబా నెమ్ముదిగా నూరకొనెను. శ్యామా , తాత్యకోతే బాబాను సమాధానము వేడగా బాబా “నాకు ఇల్లుగాని, కుటుంబముగాని లేకుండుట చేత నేను ధనము నిలువ చేయరాదు” అనిరి.

మరియు బాబా తమ ఖర్చుతోనే 4 శేర్ల శనగపప్పును కొని వానికి పెట్టుమని చెపెను. పిదప ఆ మేకలను వారి యజమానికి తిరిగి యచ్చివేసెను. వాని పూర్వ వృత్తాంతము ఈ రీతిగా చెప్పేను.

“ఓ శ్యామా! తాత్యా! మీరీ బేరములో నేను మోసపోయితిని అనుకొనుచున్నారు. అట్లు కాదు. వాని కథ వినుడు. గత జన్మలో వారు మానవులు. వారి అదృష్టము కొలది నా జతగాంధ్రుగా నుండిచెపు. వారోకే తల్లి బిడ్డలు. మొదట వారికి నొకరిపై నొకరికి ప్రేమ యుండెను. రాను రాను శత్రువులైరి. పెద్దవాడు సోమరి. కాని చిన్నవాడు చురుకైనవాడు. అతడు చాల ధనము సంపాదించెను. పెద్దవాడు అసూయ చెంది చిన్నవానిని చంపి వాని ద్రవ్యము నపహరింప నెంచెను. తమ సోదరత్వమును మరచి వారిద్దరు కలహించిరి. అన్న తమ్ముని చంపుటకు పెక్కు పన్నగడలను పన్నెను. కాని నిష్పుగొజనములయ్యేను. ఇద్దరు బద్దవైరులైరి.

ఒకనాడు అన్న సోదరుని బడితెతో కొట్టెను. చిన్న వాడు గొడ్డలితో నరికెను. ఇద్దరదే స్థలమున చచ్చిపడిరి. వారి కర్క ఘలముచే మేకలుగా పుట్టిరి నా ప్రక్క నుండి పోవుచుండగా వారిని ఆనవాలు పట్టితిని. వారి పూర్వ వృత్తాంతమును జ్ఞాపికి దెచ్చుకొంటిని. వారి యందు కనికరించి వారికి తిండి పెట్టి, కొంత వికాంతి కలుగజేసి ఓదార్ఘవలెనని అనుకొంటిని. అందుచే నింత ద్రవ్యమును వ్యయపరచితిని. అందులకు మీరు నన్న దూషించుచున్నారా? నా బేరము మీరిష్టపడకుండుటచే నేను వాని యజమాని వద్దకు తిరిగి పంపివేసితిని” మేకల పైని కూడా బాబా ప్రేమ యొట్టిదో చూడుడు.

ఓ నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

నలుబది ఆరవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

నలుబడి ఏడవ అధ్యాయము

శ్రీ సాయి ముఖము పాపన్నమైనది. ఒక్కసారి వారివైపు దృష్టి నిగించినచో, గత యొన్నో జన్మల విచారమును నశింపజేసి ఎంతో పుణ్యము ప్రాప్తించినటుల జేయును. వారి దయా దృష్టి మన్మహి బరపినచో, మన కర్మ బంధములు వెంటనే విడిపోయి మన మానందమును పొందెదము.

గంగా నదిలో స్నానము చేయువారి పాపములన్నియు తొలగును. అట్టి పాపన్నమైనది కూడా యోగులెప్పుడు వచ్చి తనలో మునిగి, తనలో ప్రోగ్రమ్ పాపములన్నిటని వారి పాద ధూళిచే పోగొట్టదరాయని శ్రీసాయి పాపనము చేయు ఈ క్రింది కథను వారి నుండి వినుడు.

సర్వము - కప్ప

సాయిబాబా ఒకనాడిట్లు చెప్పుదొడగను “ ఒకనాడుదయము ఉపాహారము ముగించిన తరువాత వాహ్యాంశికి పోయి యొక చిన్న నది యొడ్డున చేరితిని. అలసిపోవుటచే నచట విశ్రాంతి నొందితిని. చేతులు కాళ్ళు కడుగుకొని స్నానముచేసి, హాయిగా కూర్చొని యుంటిని. అచట చెట్ల నీడలున్న కాలిత్రోవ, బండి త్రోవలు రెండునూ కలవు.

చల్లని గాలి మెల్లగా వీచుచుండెను. చిలుమును త్రాగుటకు తయారుచేయుచుండగా కప్ప ఒకటి బెకబెక లాడుట వింటిని. చెకుముకి రాయి క్షోట్టి నిప్పు తీయుచుండగా ఒక ప్రయాణికుడు వచ్చి నా ప్రక్కన కూర్చొండెను. నాకు నమస్కరించి తన ఇంటికి భోజనమునకు రమ్మని వినయముతో నాహ్యానించెను. అతడు చిలుము వెలిగించి నాకందజేసెను.

కప్ప బెకబెకమునుట తిరిగి వినిపించెను. అతడు అదేమియో తెలిసికొన గోరెను. ఒక కప్ప తన పూర్వ్య జన్మ పాప ఫలము ననుభవించుచున్నదని చెప్పితిని. గత జన్మలో చేసినదాని ఫలము నీ జన్మలో ననుభవించ తీరపలయును. దానిని గూర్చి దుఃఖించినచో ప్రయోజనము లేదు.

వాడు చిలుమును పీల్చి నాకందజేసి తానే స్వయముగా పోయి చూచెదనని చెప్పేను. ఒక కప్ప పాముచే పట్టుకొనబడి అరచుచుండెననియు గత జన్మలో రెండును దుర్మార్గులే గాన, ఈ జన్మ యందు గత జన్మ యొక్క పాపము నీ శరీరముతో అనుభవించుచున్నవని చెప్పితిని. అతడు బయటకు పోయి ఒక నల్లని పెద్దపాము ఒక కప్పను, నోటితో బట్టుకొని యుండుట జూచెను.

అతడు నా వద్దకు వచ్చి 10,12 నిమిషములలో పాము కప్పను ప్రింగునని చెప్పేను . నేనీట్లంటిని. “లేదు. అట్లు జరుగనేరదు. నేనే దాని తండ్రి (రక్షకుడు) నేనిచటనే యున్నాను. పాము చేత కప్ప నెట్లు తినిపించెదను? నేనిక్కడ ఊరకనే యున్నానా? దాని నెట్లు విడిపించెదనో చూడు.”

చిలుమును పీల్చిన పిమ్మట, మేమా స్థలమునకు పోతిమి. అతడు భయపడెను. నన్ను కూడా దగ్గరకు పోవదని హెచ్చరించెను. పాము మీద పడి కరచునని వాని భయము. అతని మాట లెక్కించకయే.

నేను ముందుకు బోయి యిట్లంటిని. “ఓ వీరబ్రదప్పా! శత్రువు బసప్ప కప్ప జన్మమెత్తి పశ్చాత్తాపపడుటలేదా? నీవు సర్వజన్మమెత్తినప్పటికీ వాని యందు శత్రుత్వము వహించియున్నవా? ఛీ సిగ్గు లేదా? మీ ద్వేషములను విడిచి శాంతిపుడు.”

ఈ మాటలు విని, ఆ సర్వము కప్పను వెంటనే విడచి నీటిలో మునిగి అదృశ్యమయ్యెను. కప్ప కూడా గంతు వేసి చెట్ల పొదలలో దాగెను.

బాటసారి ఆశ్చర్యపడెను. మీరన్న మాటలకు పొము కప్పనెట్లు వదలి అదృశ్యమయ్యెను? వీరబ్రద ఎవరు? చెన్న బసప్ప ఎవరు? వారి శత్రుత్వమునకు కారణమేమి? అని యతడు ప్రశ్నింపగా, నతనితో వృత్తాంతమంతయు నీరీతిగా బోధించితిని.

“మా యూరికి 4, 5 మైళ్ళ దూరమున ఒక పురాతన శివాలయము గలదు. అది పొతబడి శిథిలమయ్యెను. ఆగ్రామములోని ప్రజలు దానిని మరమ్మత్తు చేయుటకై కొంత ధనము ప్రోగుచేసిరి. కొంత పెద్ద మొత్తము ప్రోగైన పిమ్మటు, పూజ కొరకు తగిన ఏర్పాటు చేసిరి. మరమ్మత్తు చేయుట కంచనా వేసిరి.

మరమ్మత్తు చేయుట కంచనా వేసిరి. ఊరిలోని ధనవంతుని కోశాధికారిగా నియమించి సర్వము అతని చేతిలా పెట్టిరి. లెక్కలను చక్కగా ప్రాయు బాధ్యత వాన్నిపై పెట్టిరి. వాడు పరమ లోభి; దేవాలయములో ఏమి యభివృద్ధి కానరాలేదు. అతడు ధనమంతయు ఖర్చు పెట్టెను. కొంత తాను మింగెను. తన సొంత డబ్బు కొంచెమెనను దానికి వెచ్చించలేదు.

తియ్యని మాటలు చెప్పువాడు అభివృద్ధి కాకుండుటకేవో కారణములు చెప్పేడివాడు. గ్రామస్తులు తిరిగి వానివద్దకు బోయి అతడు సొంతముగా తగిన ధన సహాయము చేయనియెడల మందిరము వృద్ధి కాదని చెప్పిరి. వారి అంచనా ప్రకారం పని సాగించవలసినదని చెప్పుచు మరి కొంత ద్రవ్యమును వసూలు చేసి యాతని కిచ్చిరి.

వాడా ధనము పుచ్చకొని, పూర్వమువలెనే ఊరక కూర్చుండెను. కొన్నాళ్ళ పిమ్మట మహాదేవుడు వాని భార్యకు కలలో కనిపించి ఇట్లు చెప్పేను “నీవు లేచి దేవాలయపు శిఖరము కట్టుము. నీవు ఖర్చు పెట్టిన దానికి 100 రెట్లు ఇచ్చేదను”.

ఆమె ఆ దృశ్యమును తన భర్తకు చెప్పేను. అది ధనము వ్యయముగుటకు హేతువగునేమోయని భయపడి ఎగతాలి చేయుచు అది ఉత్త స్వప్నమనియు, దానిని సమ్మనపడుతాడనియు, తాను మాత్రము దగ్గరగా లెక్కండెనాయనియు, కిది దుస్స్వప్నమువలె కనిపించుచున్నదనియు, భార్యభర్తలకు విరోధము కల్పించునటుల తోచుచున్నదనియు అతడు సమాధానము చెప్పేను. అందుచే ఆమె ఊరుకొనవలసి వచ్చేను.

దాతలను బాధించి వసూలు చేయు పెద్ద మొత్తము చందాల యందు దేపునకు ఇష్టముండదు. భక్తితోను ప్రేమతొను మన్మహతోను ఇచ్చిన చిన్నచిన్న మొత్తములకైనా దైవమిష్టపడును.

కొన్ని దినముల పిమ్మట, దేవుడామెకు స్వాప్నములో తిరిగి కనిపించి యిట్లునెను “బ్రత దగ్గరనున్న చందాల గుర్సి చీకాకు చెందనవసరం లేదు. దేవాలయం నిమిత్తమేషైన వ్యయం చేయుమని ఆతని బలవంతము చేయవద్దు. నాకు కావలసినది భక్తి, మరియు సద్గుపము. కాబట్టి నీ కిష్టమున్న సొంతము దేదైన ఇవ్వయితను”.

ఆమె తన భర్తతో సంప్రదించి తన తండ్రి తనకిచ్చిన బంగారు నగలు దానము చేయ నిశ్చయించెను. ఆ

లోభి ఈ సంగతి విని, చీకాకు చెంది భగవంతుని కూడా మోసం చేయ నిశ్చయించుకొనెను. ఆమె నగలనెంతో తక్కువ ధర కట్టి 1000 రూపాయలకు తానే కొని, బదులుగా నొక పొలమును దేవాదాయముగా నిచ్చేను.

అందులకు భార్య సమ్మతించెను. ఆ పొలము వాని సొంతముగాదు. అదియొక పేదరాలగు డుబ్బి యనునామెది. ఆమె దానిని 200 రూపాయలకు కుదువ పెట్టియుండెను. ఆమె దానిని తీర్పులేకపోయెను. ఆ ఉక్కరి లోభి తన భార్యను, డుబ్బిని, దైవమును, అందరిని మోసగించెను. ఆ నేల పనికిరానిది, సాగులో లేదు. దాని విలువ చాల తక్కువ. దాని వలన ఆదాయమేమియు లేదు.

ఈ వ్యవహారమిట్లు సమాప్తి చెందెను. ఆ పొలమును పూజారి ఆధీనములో నుంచిరి. అందులక్షదు సంతసించెను.

కొన్నాళ్ళకు ఒక చిత్రము జరిగెను. గొప్ప తుపాను సంభవించెను. కుంభవృష్టి కురిసెను. లోభి యింటికి పిడుగుపాటు తగిలి వాడు, వాని భార్య చనిపోయిరి. డుబ్బి కాలగతి చెందెను.

తరువాత జన్మలో అ లోభి మధురాపట్టణములో ఒక బ్రాహ్మణ కుటుంబములో పుట్టి వీరభద్రయప్ప యను \pm ఎరనుండెను. అతని భార్య పూజారి కుమార్తెగా జన్మించెను. ఆమెకు గౌరి అను పేరు పెట్టిరి. డుబ్బి మందిరపు గౌరవ యింటిలో మగ శిశువుగా జన్మించెను. అతనికి చెన్న బసప్ప యని నామమిడిరి. ఆ పూజారి నా స్నేహితుడు. అతడు నావద్దకు తరచుగా వచ్చుచుండెను. నా వద్ద కూర్చుండి మాట్లాడుచు చిలుము పీల్చెడివాడు.

అతని కుమార్తె గౌరి కూడా నా భక్తురాలు. ఆమె త్వరగా ఎదుగుచుండెను. ఆమె తండ్రి వరునికి వెదకుచుండెను. ఆ విషయమై చీకాకు పడనవసరము లేదనియు, నామె భర్త తానై వెదకుకొని వచ్చుననియు నేను చెప్పితిని. కొన్నాళ్ళకు వీరభద్రప్పయను ఒక బీద బ్రాహ్మణ బాలుడు భిక్షకై పూజారి యింటికి వచ్చేను.

పూజారి నా సమ్మతి ప్రకారము వానికి గౌరినిచ్చి పెంట్లి చెసెను. అతడు కూడా నా భక్తుడయ్యెను. ఏలన వానికి పిల్లలు కుదిర్చితినని నా యందు విశ్వాసము చూపుచుండెను. నా వద్దకు వచ్చి అతడు కుటుంబముతో నుండుటచే తన కెక్కువగా ధనము వచ్చునట్లు చేయుమని బతిమాలుచుండెను.

ఇట్లుండగా కొన్ని విచిత్రములు జరిగెను. ధరలు హతాత్మగా పెరిగెను. గౌరి అదృష్టము కొలది పొలమునకు ధర పెరిగెను. కానుకగా నిచ్చిన పొలము ఒక లక్ష రూపాయలకమ్మిరి. ఆమె ఆభరణముల విలువకు 100 రెట్లు వచ్చేను. అందులో సగము నగదుగా నిచ్చిరి. మిగతా దానిని 25 వాయిదాలలో ఒక్కొక్క వాయిదాకు 2000 రూపాయల చొప్పున ఇచ్చుటకు నిశ్చయించిరి.

అందుకందరు సమ్మతించిరి. కానీ, ధనమునకై తగపులాడిరి. సలహాకొరకు నావద్దకు వచ్చిరి. ఆ ఆస్తి మహాదేవునిది, కాబట్టి పూజారిది. పూజారికి కొడుకు లేనందున సర్వహక్కులు గౌరికి వచ్చేను. ఆమె సమ్మతి లేనిదే ఏమి ఖర్చు చేయవద్దని చెప్పితిని.

ఆమె భర్తకు ఈ శైకమ్ముపై ఎట్టి అధికారము లేదని బోధించితిని. ఇది విని వీరభద్రప్ప న్నాపై కోపగించెను. ఆస్తిషైగౌరికి హక్కు గలదని తీర్చానించి, దానిని కబళించుటకు నేను యత్నించుచున్నానని నుడివెను. అతని మాటలు విని భగవంతుని ధ్యానించి ఊరుకొంటిని.

వీరభద్రప్ప తన భార్య గౌరిని తెల్పెను. అందుచే ఆమె పగటిపూట నా వద్దకు వచ్చి ఇతరుల మాటలు పట్టించుకొనదలనియు తనను కూతురుగా జూచుకొనవలెననియు వేడుకొనెను. ఆమె నా ఆశ్రయమును

కోరుటచే నేనామెను రక్షించుటకు సప్త సముద్రమ్మలైన దాటుదునని వాగ్గానమిచ్చితిని.

ఆనాడు రాత్రి గౌరికాక స్వాప్న దృశ్యము కనపడెను. మహాదేవుడు స్వాప్నములో కనిపించి యిట్లనెను. “ ధనమంతయుయ నీదే. ఎవరికి ఏమియును ఇవ్వువలదు. చెన్నబసప్పతో సలహా చేసి దేవాలయపు మరమత్తు నివి ఉత్తము కొంత ఖర్చు చేయుము. ఇతరులకై వ్యోయము చేయవలసి వచ్చినప్పుడు మసీదులో నున్న బాబా సలహా తీసుకొమ్ము ”.

గౌరి నాకీ వృత్తాంతమంతయు తెలిపెను. నేను తగిన సలహా నిచ్చితిని. అసలు తీసికొని వద్దీలో సగం మాత్రము చెన్నబసప్పకిల్ప్యమనియు వీరభద్రప్పకిందులో జోక్యము లేదనియు నేను గౌరికి సలహా నిచ్చితిని. నేనిట్లు మాట్లాడుచుండగా వీరభద్రప్ప కొట్టాడుచు నా వద్దకు వచ్చిరి. సాధ్యమైనంత వరకు వారిని సమాధాన పరచితిని.

గౌరికి మహాదేవుడు చూపిన స్వాప్న దృశ్యమును చెప్పితిని. వీరభద్రప్ప మిగుల కోపించి చెన్న బసప్పను ముక్కులు ముక్కులుగా నరికెదనని బెదిరించెను. చెన్న బసప్ప పిరికివాడు. వాడు నా పాదముల బట్టి నన్నే ఆశ్రయించెను. వారి కోపిష్టి శత్రువు బారి నుండి కాపాడెదనని నేను వానికి వాగ్గానము చేసితిని.

కొంత కాలమునకు వీరభద్రప్ప చనిపోయి పాముగా జన్మించెను. చెన్న బసప్ప కూడా చనిపోయి కప్పగా జన్మించెను. చెన్న బసప్ప బెకబెక లాడుట విని, నేను చేసిన వాగ్గానము జ్ఞాపికి దెచ్చుకొని, ఇక్కడకు వచ్చి వానిని రక్షించి, నా మాటను పాలించు కొంటిని.

భగవంతుడు ఆపద సమయమందు భక్తులను రక్షించుటకై వారి వద్దకు పరుగెత్తును. భగవంతుడు నన్నిచటకు పంపి చెన్న బసప్పను రక్షించెను. ఇదంతయు భగవంతుని లీల.”

నీతి: ఈ కథ వల్ల మనము నేర్చుకొనిన నీతి ఏమనగా ఎవరు చేసిన దానిని వారే అనుభవించవలెను. తప్పించుకొను సాధనము లేదు. తనకెవరితోనైన శత్రుత్వమున్న యొడల దాని నుంచి విముక్తి ని పొందవలెను. ఎవరికైన ఏమైనను బాకీయున్న దానిని తీర్చి వేయవలెను. బుణముగాని శత్రుత్వ శేషము కాని యున్నచో దానికి తగిన

బాధ పడవలెను. ధనమునందు పేరాశగలవానినది హీనస్తితికి దెచ్చును. తుట్ట తుదకు వానికి నాశనము కలుగజేయును.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాథయ
శాంతి: శాంతి: శాంతి:
సలుబదియేడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

సాయి జీవిత చరిత్రము
నలుబది ఎనిమిదవ అధ్యాయము

ఈ అధ్యాయము ప్రారంభించునప్పుడెవరో హేమాండ్ పంత్ “బాబా గురువా? లేక సద్గురువా? ” అని ప్రశ్నించిరి. ఆ ప్రశ్నకు సమాధానమిచ్చుటకై సద్గురువు లక్షణములను హేమాండ్ పంతు ఇట్లు వర్ణించుచున్నారు.

సద్గురుని లక్షణములు

ఎవరయితే చక్కని సంభాషణలవల్ల మనకు యిహాపర సుఖములందు విరక్తి కలుగజేసెదరో, ఎవరాత్మ సాక్షాత్కార విషయమున పుస్తక జ్ఞానమే గాక ఆచరణ యందనుభవము కూడా పొందియున్నారో అట్టిహారు సద్గురులు.

ఆత్మ సాక్షాత్కారమును స్వీయముగా పొందని గురువు దానిని శిష్యుల కేట్లు ప్రసాదించగలరు?

సద్గురువు స్వాప్నమందయినను శిష్యులనుండి సేవనుగాని, ప్రతిఫలమునుగాని ఆశించడు. దానికి బదులుగా శిష్యులకు సేవ చేయతలచును. తాను గొప్పవాడనియు తన శిష్యుడు తక్కువవాడనియు భావించడు.

సద్గురువు తన శిష్యుని కొడుకు వలె ప్రేమించుటయే గాక తనతో సరిసమానముగా జూచును. లేదా పరబ్రహ్మ స్వారూపమునకు జూచును. సద్గురుని ముఖ్య లక్షణమేన, వారు శాంతమునకు ఉనికిప్పట్లు. వారెన్నడు చాపల్యమును గాని చికాకుగాని చెందరు. తమ పొండిత్యమునకు వారు గర్మించరు. ధనవంతులు, పేదలు, ఘనులు, నీచులు వారికి సమానమే.

హేమాండ్ పంత్ తన పూర్వీ జన్మ సుకృతముచే సాయిబాబా వంటి సద్గురువు ఆశీర్వాదమును, సహవాసమును పొందెదని తలంచెను. బాబా యోవన మందు కూడా ధనము కూడబెట్టలేదు. వారికి కుటుంబముగాని, స్నాహితులుగాని, ఇల్లుగాని, ఎట్టి ఆధారముగాని లేకుండెను.

18 ఏండ్ర వయస్సు నుండి వారు మనస్సును స్వాధీనమందుంచుకొందురు. వారొంటరిగా, నిర్భయంగా నుండిడివారు. వారెల్లప్పుడు ఆత్మానుసంధానమందు మనిగి యుండిడివారు. భక్తుల స్వచ్ఛమైన అభిమానమును చూసి వారి మేలుకొరకైమైన చేయుచుండిడివారు.

ఈ విధముగా వారు తమ భక్తులపై ఆధారపడి యుండిడివారు. వారు భౌతిక శరీరముతో నున్నప్పుడు తమ భక్తులకు ఏ అనుభవముల నిచ్చుచుండిరో, అట్టివి వారు మహా సమాధి చెందిన పిమ్మట కూడా తమ అందభిమానము గల భక్తులిప్పుడు కూడా అనుభవించుచున్నారు.

అందుచే భక్తులు చేయవలసినదేమన - భక్తి విశ్వాసములనెడు హృదయదీపమును సరిచేయవలెను. ప్రేమ అను వత్తిని వెలిగించవలెను. ఎప్పుడిట్లు చేసెదరో, అప్పుడు జ్ఞానమనే జోయేతి

(ఆత్మ సాక్షాత్కారము) వెలిగి ఎక్కువ తేజస్సుతో ప్రకాశించును. ప్రేమలేని జ్ఞానము ఉత్తది. అట్టి జ్ఞానమెవ్వరికి అక్కరలేదు. ప్రేమలేనిచో సంతృప్తి యుండదు. కనుక మనకు అవిచ్చిన్నమైన అపరిమిత ప్రేమ యుండవలెను.

ప్రేమను మనమెట్లు పొగడగలము? ప్రతి వస్తువు దాని ఎదుట ప్రాముఖ్యము లేనిదగును. ప్రేమ అనునదే లేని ఎదల చదువుట గాని, వినుటగాని, నేర్చుకొనుటగాని నిష్ఠలములు. ప్రేమ అనునది వికసించినచో భక్తి, నిర్వ్యామోహము, శాంతి, స్వేచ్ఛలు పూర్తిగా ఒకటి తరువాత ఇంకొకటి వచ్చును. దేనిని గూర్చిగాని

మిక్కెలి చింతించనిదే దానియందు మనకు ప్రేమ కలుగదు. యథార్థ కాంక్ష, ఉత్తమమైన భావమున్న చోటనే భగవంతుడు తానై సాక్షాత్కారించును. అదియే ప్రేమ; అదే మోక్షమునకు మార్గము.

ఈ అధ్యాయములో చెప్పివలసిన ముఖ్య కథను పరిశీలించెదము. స్వేచ్ఛమైన మనస్సుతో ఎవరైనను నిజమైన యోగీశ్వరుని వద్దకు బోయి వారి పాదములపై బడినచో, తుట్టతుదకు అతడు రక్షింపబడును. ఈ విషయము దిగువ కథవలన విశదపడును.

పేవడే

ఔలాపూర్ జిల్లా అక్కల్ కోట నివాసి నపత్నేకర్ న్యాయ పరీక్షకు చదువుచుండెను. తోటి విద్యార్థి పేవడే అతనితో చేరెను. ఇతర విద్యార్థులు కూడా గుమికూడి తమ పాఠముల జ్ఞానము సరిగా ఉన్నది లేనిది

చూచుచుండిరి. ప్రశ్నాతరముల వలన పేవడేకు ఏమియు రానట్లు తోచెను. తక్కిన విద్యార్థులు అతనిని సాయిబాబ కృప యుండుటచే ఉత్తీర్ణదనగుదునని చెప్పేవాడు.

అందుకు నపత్నేకర్ ఆశ్చర్యపడెను. సాయిబాబా ఎవరు? వారినేల అంత పొగడుచున్నావు? అని అడిగెను. అందువలన పేవడే యిట్లడిగెను “ శిరిడీ మసీదులో నొక ఫకీరు గలడు. వారు గొప్ప సత్పురుషులు, యోగులితరులున్నను, వారమోఘుమైన వారు. పూర్వో జన్మ సుకృతముంటే గాని, మనము వారిని దర్శించలేము. నేను పూర్తిగా వారినే నమ్మియున్నాను. వారు పలుకునది ఎన్నడు అసత్యము కానేరదు. నేను పరీక్షలో తప్పక యుత్తీర్ణదనగుదనని వారు నన్న ఆశీర్వదించి పున్నారు. కనుక తప్పక వారి కృపచే చివరి పరీక్షయందుత్తీర్ణద నయ్యేద” ననెను. సపత్నేకర్ తన స్నేహితుని దైర్యమునకు నవ్వేను. వానిని బాబాను కూడా వెక్కిరించెను.

సపత్నేకర్ - భార్య భర్తలు

సపత్నేకర్ న్యాయ పరీక్షలో ఉత్తీర్ణదయ్యేను. అక్కల్ కోటలో వృత్తిని ప్రారంభించి, అచట న్యాయవాది అయ్యేను. పది సంవత్సరముల పిమ్మట అనగా 1913న వానికి గల ఒకే కుమారుడు గొంతు వ్యాధితో చనిపోయెను. అందువలన అతని మనస్సు వికలమయ్యేను. పండరీపురం, గాణ గాపురం మొదలగు పుణ్యక్షేత్రములకు యాత్రార్థము పోయి, శాంతి పొందవలెననుకొనెను.

కాని అతనికి శాంతి లభించలేదు. వేదాంతము చదివెను. కాని, అది కూడా సహాయపడలేదు. అంతలో షైవడే మాటలు, అతనికి బాబా యందు గల భక్తియు జ్ఞాపికి వచ్చేను. కాబట్టి తాను కూడా శిరిడీకి పోయి శ్రీ సాయిని చూడవలెననుకొనెను.

తన సోదరుడగు పండితారావుతో శిరిడీకి వెళ్ళాను. దూరమునుండియే బాబా దర్శనము చేసి సంతసించెను. గొప్ప భక్తితో బాబా వద్ద కేగి పెంకాయ నచట బెట్టి, బాబా పాదములకు సాష్టోంగ నమస్కారము చేసెను. బాబా అరచెను. సపత్నేకర్ తలవంచుకొని కొంచెము వెనుకకు జరిగి అచట కూర్చుండెను. బాబా కట్టమును పొందుటకెవరి సలహ్యాద్యైన తీసికొనుటకు యత్నించెను.

కొందరు బాలాషింపి పేరు చెప్పిరి. అతని వద్దకు పోయి సహాయమును కోరెను. వారు బాబా ఫోటోలను కొని బాబా వద్దకు మసీదుకు వెళ్ళిరి.

బాలాషింపి ఒక ఫోటోను బాబా చేతిలో పెట్టి అదెవరిదని యడిగెను. దానిని ప్రేమించువారిదని బాబా చెప్పుచు సపత్నేకర్ వయిపు చూపెను. బాబా నవ్వగా అచటివారందరు నవ్విరి. బాబా ఆ నవ్వుయొక్క ప్రాముఖ్యమేమని బాబా ను అడుగుచు సపత్నేకర్ దగ్గరకు జరిగి బాబా దర్శనము చేయుమనెను.

సపత్నేకర్ బాబా పాదములకు నమస్కారించగా, బాబా తిరిగి వెడలి పొమ్మని అరచెను. సపత్నేకర్కేమి చే యవలెనో తోచకుండెను. అన్నదమ్ములిద్దరు చేతులు జోడించి బాబా ముందు కూర్చుండిరి. మసీదు ఖాళీ చే యుమని బాబా సపత్నేకర్ను ఆజ్ఞాపించెను.

ఇద్దరు విచారముతో నిరాశ చెందిరి. బాబా ఆజ్ఞను పాలించవలసియుండుటచే సపత్నేకర్ శిరిడీ విడువవలసి వచ్చేను. ఇంకొనారి వచ్చినప్పుడైన దర్శనమివ్వవలెనని అతడు బాబా ను వేడెను.

సపత్నేకర్ భార్య

ఒక సంవత్సరము గడచెను. కాని, అతని మనస్సు శాంతి పొందకుండెను. గాణ గాపురము వెళ్ళాను. కాని అశాంతి పొచ్చెను. విశ్రాంతికి మాధేగాం వెళ్ళాను. తుదకు కాళీ వెళ్ళుటకు నిశ్చయించుకొనెను. బయలుదేరుటకు రెండు దినములకు ముందు అతని భార్యకొక స్వాప్నాదృశ్యము గనపడెను. స్వాప్నములో నామె నోక నీళ్ళ కుండ పట్టుకొని లక్ష్మాబావికి పోపుచుండెను.

అచ్చటనోక ఘకీరు తలకొక గుడ్డ కట్టుకొని, వేపచెట్టు మొదట కూర్చున్నవారు తన వద్దకు వచ్చి “ఓ అమ్మాయి! అనవసరముగా శ్రమపడదవేల? నేను స్వాచ్ఛమైన జలముతో నీ కుండ నింపెదను” అనెను. ఆమె ఘకీరుకు భయపడి, ఉత్తరుండతో వెనుకకు తిరిగిపోయెను. ఘకీరు ఆమెను వెన్నంటెను.

ఇంతటితో ఆమెకు మెలకువ కలిగి నేత్రములు తెరవెను. ఆమె తన కలను భర్తకు వెప్పేను. అదియే శుభ శక్తమనుకొని ఇద్దరు శిరిడీకి బయలుదేరిరి. వారు మసీదు చేరునప్పటికి బాబా అక్కడ లేకుండెను. వారు లెండీ

తోటకు వెళ్ళి యుండిరి. బాబా తిరిగి వచ్చువరకు వారచట ఆగిరి.

ఆమె స్వప్నములో తాను జూచిన ఫకీరుకు బాబాకు బేధమేమియు లేదనెను. ఆమె మిగుల భ్రకితో బాబాకు సాష్టాంగ నమస్కారించి బాబాను చూచుచు అచటనే కూర్చుండెను. ఆమె అణకువ జూచి సంతసించి బాబా తన మామూలు పద్ధతిలో ఏదోనొక కథ చెప్పుటకు మొదలిడెను. “నా చేతులు, పొత్తికడుపు, నడుము చాల రోజులనుండి నొప్పి పెట్టుచున్నచి. నేననేక శౌషధములు పుచ్చుకొంటిని. కాని నొప్పులు తగ్గలేదు. మందుల ఫలవింయక పోవుటచే విసుగుజెందితిని కాన నొప్పులన్నినిచట వెంటనే నిష్కామించుటకాశ్చర్యపడుచుంటిని” అనెను.

పేరు చెప్పునప్పటికి ఆ వృత్తాంత మంతయు సపత్నేకర్ భార్యాదే. ఆమె నొప్పులు బాబా చెప్పిన ప్రకారము త్వరలో తగ్గపోవుటచే నామె సంతసించెను.

సపత్నేకర్ ముందుగా పోయి దర్శనము చేసికొనెను. మరల బాబా బయటకు పొమ్మనెను. ఈ సారి అతడు వింక్కిలి పశ్చాత్తాపపడి ఎక్కువ శ్రద్ధతో నుండెను. ఇది బాబాను తాను పూర్వము నిందించి ఎగతాళి చేసినదాని ప్రతిఫలము గ్రహించి, దాని విరుగుడు కొరకు ప్రయత్నించుచుండెను.

బాబానొంటరిగా కలిసికొని వారిని క్షమాపణ కోరవలెనని యత్నించుచుండెను. అట్టే యొనర్చెను. అతడు

తన శిరస్సును బాబా పాదముల్లాపై పెట్టెను. బాబా తన వరద హాస్తమును సపత్నేకర్ తల్లాపై బెట్టెను. బాబా కాళ్ళనొత్తుచు సపత్నేకర్ అక్కడనే కూర్చుండెను.

అంతలో ఒక గొల్ల స్తోర్చి వచ్చి బాబా నడుమును బట్టుచుండెను. బాబా యొక కోమిటి గూర్చి కథ చెప్పి దొడంగెను. వాని జీవితములోని కష్టసుఖములన్నియు వ్యక్తించెను. అందులో వానియొక కొడుకు మరణించిన సంగతి కూడా చెప్పేను.

బాబా చెప్పిన కథ తనదేయని సపత్నేకర్ మిక్కిలి యాశ్చర్యపడెను. బాబా కు తన విషయములన్నియు

తెలియటచే విస్మయమందెను. బాబా సర్వజ్ఞుడని గ్రహించెను. అతడందరి హృదయముల గ్రహించెననెను. ఈ ఆలోచనలు మనస్సున మెదలుచుండగా బాబా ఆ గొల్ల స్తోర్చికి చెప్పుచున్నట్టే నటించి సపత్నేకర్ వైపు చూపించి యిట్లనెను. “వీడు తన కొడుకును నేను చంపితిని నన్ను నిందించుచున్నాడు. నేను లోకుల బిడ్డలను జంపెదనా? ఇతడు మనీదునకు వచ్చి ఏట్టుచున్నాడేల?

అదే బిడ్డను వీని భార్య గర్భములోనికి మరల దెచ్చెదను”

ఈ మాటలతో బాబా అతని తల్లాపై హాస్తముంచి ఉదార్చి యిట్లనెను “ఈ పాదములు ముదుసలివి, పవిత్రమైనవి. ఇక నీ కష్టములు తీరిపోయినవి. నీయందే నమ్మకముంచుము. నీ మనోభీష్మములు నెరవేరు”

సపత్నేకర్ మై మరచెను. బాబా పాదములను కన్నీటితో తడిపెను. తరువాత తన బసకు పోయెను.

సపత్నేకర్ పూజా సామాగ్రి నమర్చుకొని నైవేద్యముతో మసీదుకు భార్యతో బోయి ప్రతి రోజు బాబా కు సమర్పించి వారి వద్ద ప్రసాదము పుచ్చుకొనుచుండెడివారు. ప్రజలు మసీదు లో గుమిగూడి యుండెడివారు. సపత్నేకర్ మాటిమాటికి సమస్కరించుచుండెను. ప్రేమ వినయములతో నొక్కసారి సమస్కరించిన చాలునని బాబా నుడివెను. ఆనాడు రాత్రి సపత్నేకర్ బాబా చావడి యుత్సువమును జూచెను. అందు బాబా పాండురంగనివలె ప్రకాశించెను.

ఆ మరుసటి దినమింటికి పోవునప్పుడు బాబా కు మొదట ఒక రూపాయి దక్కిణ యిచ్చి తిరిగి అడిగినచో రెండవ రూపాయి లేదనక యవ్వావచ్చునని సపత్నేకర్ అనుకొనెను. మసీదుకు బోయి ఒక రూపాయి దక్కిణ నివ్వగా బాబా యింకొక రూపాయి కూడ నడిగెను.

బాబా వానినాశీర్వదించి యిట్లడిగెను “పెంకాయను తీసుకొనుము. నీ భార్య చీర కొంగులో పెట్టుము. హాయిగా పొమ్ము. మనస్సునందెట్టి ఆందోళననుంచకుము”:

అతడట్లే చేసెను. ఒక సంవత్సరములో కొడుకు పుడ్చెను. 8 మాసముల శిశుపుతో భార్యభర్తలు శిరిడీ కి వచ్చి ఆ శిశువును బాబా పాదములపై బెట్టి యిట్లు ప్రార్థించిరి “ఓ సాయి! నీ బాకీ నెఱుల తీర్చుకొనగలమో మాకు తొచకున్నది. కనుక మీకు సాష్టాంగ నమస్కారము చేయుచుంటిమి. ఇక మీదట మేము మీ పాదములనె ఆశ్రయించెదముగాక. అనేకాలోచనములు, సంగతులు, స్వప్నావస్థలోను, జాగ్రదవస్థలోను మమ్ముల బాధించును. మా మనస్సులను నీ భజనవైపు మరల్చి మమ్ము రక్కింపుము.”

కుమారునకు మురళీధర్యలు పేరు పెట్టిరి. తరువాత భాస్కర్, దినకర్ యనునిద్దరు జన్మించిరి. మాటలు వృధా పోవని సపత్నేకర్ దంపతులు గ్రహించిరి. అవి అక్కరాల జరుగునని కూడా నమ్మిరి.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

నలుబది ఎనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

సాయి జీవిత చరిత్రము
నలుబది తొమ్మిదవ అధ్యాయము

వేదములు, పురాణములు బ్రహ్మమును, లేదా సద్గురుపును సరిగా పొగడలేవు. అట్లయినపుడు మావంటి మూర్ఖులు సద్గురువగు సాయిబాబాను ఎట్లు వర్ణించగలరు? ఈ విషయములో మాట్లాడక ఊరుకొనుటయే మేలని తొచున్నది.

మౌనవతమును పూనుటయే సద్గురుని స్తుతించుటకు తగిన మార్గమని తొచును. కాని సాయిబాబా సుగుణములను జూచినచో మా ప్రతమును మరచి మమ్ములను మాట్లాడునట్లు ప్రేరేపించును. మన స్నేహితులుగాని, బంధువులుగాని మనతో లేకున్నచో, మంచి పిండివంటలు కూడా రుచింపవు, కాని వారు మనతో నున్నచో ఆపిండి వంటలు మరింత రుచికరములగును. సాయి లీలామృతమును కూడా అట్టిదే. దీనిని మనమొంటరిగా తినలము. స్నేహితులు, బంధువులు కలసినచో చాలా బాగుగా నుండెను.

ఈ కథలను సాయిబాబా ప్రేరేపించి వారి ఇష్టానుసారము మాచే ప్రాయించెదరు. వారికి సర్వాస్య శరణాగతి యొనర్చి వారియందే ధ్యానము నిలుపుట మా కర్తవ్యము. తీర్థయాత్ర, ప్రతము, త్యాగము, దానములకండి తపస్సు మేలు. సద్గురుని ధ్యానించుట యన్నిటికండి మేలయినది. కాబట్టి సాయి నామమును, నోటితో పలుకుచు వారి పలుకులను మననము చేయుచు, వారి ఆకారమును మనస్సున భావించుకొనుచు, వారిపై హృదయపూర్వకమగు ప్రేమతో, వారి కొరకే సమస్త కార్యములను చేయుచుండవలెను.

సంసార బంధములనుండి తప్పించుకొనుటకు దీనికి మించిన సాధనము లేదు. ఔన విస్తరించబడిన ప్రకారం మన కర్తవ్యమును మనం చేయగలిగినచో, సాయి తప్పనిసరిగా మనకు సహాయము చేయును. తుదకు మోక్షము నిచ్చును. ఇక నీ అధ్యాయములోని కథలవైపు మరలుదము.

హారి కానోబా

హారి కానోబా అను బొంబాయి పెద్ద మనమ్ముడొకడు తన స్నేహితులవల్ల బంధువులవల్ల బాబా లీల లనేకములు వినెను, కాని నమ్మలేదు.

కారణమేమన అతనిది సంశయ స్వయాపము బాబాను స్వయముగా పరీక్షించవలెననియు, అతని కోరిక. కొంతమంది బొంబాయి స్నేహితులతో అతడు శిరిడీ కి వచ్చేను. అతని తలపై జలతారు పొగ నుండెను. అతని పొదములకు కొత్త చెప్పులుండెను. కొంత దూరము నుండి బాబాను చూచి బాబా వద్దకు బోయి సాష్టాంగ నమస్కారము చేయవలెననుకొనెను.

క్రొత్త చెప్పులెచట నుంచవలెనో అతనికి తెలియలేదు. చెప్పులు మనీదు ముందర బెట్టి బాబా దర్శనమునకు బోయెను. బాబాకు భక్తి పూర్వకమైన నమస్కారము చేసి, ఊదీని, ప్రసాదమును బాబా చేతినుండి అందుకొని తిరిగి

వచ్చేను. మూలకు పోయి చూచుసరికి చెప్పులు కనిపించలేదు. చెప్పులు కొరకు వెదకెను. కానీ నిష్టుయోజనమయ్యెను. చాలా చీకాకు పడుచు బసకు వచ్చేను.

అతడు స్నానము చేసి, పూజ చేసి, నైవేద్యము పెట్టి భోజనమునకు కూర్చుండెను. కానీ తన చెప్పులు గూర్చియే చింతించుచుండెను. భోజనాంతరము, చేతులు కడుగుకొనుటకు బయటకు వచ్చేను.

ఒక మరాతీ కుర్రవాడు తనవైపు వచ్చుట చూచెను. ఆ కుర్రవాని చేతిలో క్రర పుండెను.

దాని చివరకు క్రొత్త చెప్పుల జత ప్రేలాడుచుండెను. చేతులు కడుగుకొనుటకు బయటకు వచ్చిన వారితో అతడు బాబా తనను పంపెననియు చెప్పేను. ఎవరయినా ఆ చెప్పులు తమవే అన్నచో నతని పేరు హరి అనియు, అతడు కానోబా కొడుకునియు, అతని తలపై జరీపాగా గలదాయను సంగతి పరీక్షించిన తరువాత చెప్పుల నిచ్చివేయుయని చెప్పేను.

ఈ కుర్రవాడిట్లు చెప్పుట విని, హరి కానోబా ఆశ్చర్యసందములు పొందెను. కుర్రవానివద్దకు బోయి చెప్పులు తనవని రూఢి చేసెను. అతడు తన పేరు హరియనియు, తాను కానోబా కుమారుడనియు తన తలపై ధరించు జరీపాగాను చూపెను.

ఆ కుర్రవాడు సంతృప్తి చెంది చెప్పులనిచ్చివేసెను. హరి కానోబా మిక్కిలి ఆశ్చర్యపడెను. తన జల్లారుపాగ అందరికి కనిపించవచ్చునుగాని, తన పేరు, తన తండ్రి పేరు బాబాకెట్లు దెలిసెను?

అదే శిరిడీకి మొదటిసారి తన రాక అతడచ్చటకు బాబాను పరీక్షించుటకే వచ్చేను. ఈ విషయమువల్ల అతడు బాబా గొప్ప సత్పురుషుడని గ్రహించెను. అతనికి కావలసినది బాబాను పరీక్షించుట. అది పూర్తిగా నెరవేరెను. సంతోషముతో ఇంటికి పోయెను.

సోమదేవ స్వామి

బాబాను పరీక్షించుటకై ఇంకొకరు వచ్చిరి. వారి కథను వినుడు. కాకాసాహెబు దీక్షిత్ తమ్ముడు భాయిజీ నాగపూర్ లో నివసించును. 1906 వ సంవత్సరములో హిమాలయమునకు పోయినప్పుడు సోమదేవ స్వామియను సాధువుతో అతనికి పరిచయము కలిగెను. ఆ సాధువు గంగోత్రికి దిగువ ఉత్తర కాశీకి చెందినవారు.

వారి మశము హరి ద్వారములో కలదు. ఇద్దరు పరస్పరము తమ చిరునామాలు ప్రాసికొనిరి. 5 సంవత్సరముల పిమ్మట సోమదేవస్వామి నాగపూర్ వచ్చి భాయిజీ ఇంట్లో దిగెను. బాబా లీలలను విని సంతసించెను. శిరిడీకి పోయి బాబాను చూడవలెనని అతనికి గట్టి కోరిక కలిగెను. భాయిజీ వద్ద నుంచి పరిచయము ఉత్తరమును తీసుకొని శిరిడీకి పోయెను.

మన్మాడ్, కోపరగాం దాటిన పిమ్మట టాంగా చేసికొని పోపుచుండెను. శిరిడీ సమీపమునకు రాగా మసీదుపై

రెండు పెద్ద జండాలు కనిపించెను. సాధారణముగా యోగులు వేర్పేరు బాహ్యాలంకారములతోను, ఉండురు, కాని ఈ పై పై గుర్తులను బట్టి ఈ యోగి యొక్క గొప్పదనమును కనిపెట్టలేదు. సోమదేవ స్వామికి ఇదంతయు వేరే పంథాగా దోచెను.

రెండు పతాకము లెగురుట చూడగనే తానిట్లనుకొనెను. “ఈ యోగి జండాల యందేల మక్కువ చూపవలెను? అది యోగికి తగినదికాదు. దీనిని బట్టి ఈ యోగి కీర్తి కొరకు పాటుపడుచున్నట్లు తోచుచున్నది” అనుకొనెను.

జటు ఆలోచించుకొని, శిరిడీకి పోవుట మానుకొన నిశ్చయించినట్లు తనతోపున్న ఇతర యాత్రికులకు చెప్పేను. వారతనితో నిట్లనిరి “అట్లయిన ఇతర దూరము వచ్చితి వేల? జండాలను చూచినంతలో నీ మనస్సు చికాకు పడినచో, శిరిడీలో రథము, పల్లకి, గుట్టము మొదలగు బాహ్యాలంకారములు చూచినచో మరెంత చికాకు పొందెదవు? సోమదేవస్వామి గాభరాపడి ఇట్లనెను.

“గుర్వరములతోను, పల్లకీతోను, జట్టులతోనూ గల సాధువులను నేనెచ్చట జూచి యుండలేదు. అట్టి సాధువులను చూచుటకంటే తిరిగిపోయుట మేలు” అనెను.

ఇట్లనుచు తిరుగు ప్రయాణమునకు సిద్ధమయ్యెను.

తక్కిన తోటి ప్రయాణికులు అతనిని తన పయసమును మాని శిరిడి లోనికి పొమ్మనిరి. అట్టి వక్కాలోచనను మానుమనిరి. బాబా ఆ జండాలను కాని తక్కిన వస్తువులను గాని ఆడంబరములను కీర్తిని గాని లక్ష్మీపెట్టనివారని చెప్పిరి. అవన్నియు అలంకరించినవారు బాబా భక్తులేగాని ఆయనకేమి అనవసరము సంబంధము గాని లేదనిరి.

వారి భక్తి, ప్రేమల కొలది వారు వాటిని కూర్చురని చెప్పిరి. తుట్ట తుదకు ప్రయాణము సాగించిరి. శిరిడీకి పోయి సాయిబాబాను చూచునట్లు చేసిరి. సోమదేవస్వామి మసీదు దిగువనుంచి బాబాను దర్శించగనే అతని మనస్సు కరగెను.

అతని కండ్లు నీటితో నిండెను. గొంతుక ఆర్యుకొని పోయెను. అతని కుంటి ఆలోచన లన్నియు అడుగంటి పోయెను.

“ఎచట మనస్సు విక్రాంతి పొందవలసిన స్థలము” అని తన గురువు చెప్పిన దానిని జ్ఞాపికి తెచ్చుకొనెను. అతడు బాబా పాద ధూఖిలో దొర్లుటకు తహతహలాడెను. బాబా దర్శనము కొరకు దగ్గరకు పోగా “మా వేషమును మా దగ్గరనే పుంచి నీ ఇంటికి నీవు పొమ్ము. తిరిగి మసీదుకు రావద్దు. ఎవరయితే మసీద్యుపై జండా ఎగురవైచుచున్నారో అట్టివారు దర్శనము చేయనేల? ఇది యోగి లక్ష్మిమా? ఇక్కడిక నిమిషమయినా ఉండవద్దు” అనెను.

ఆ స్వామి మిగుల ఆశ్చర్యపడెను. బాబా తన మనస్సును గ్రహించి బయటికి ప్రకటించుచున్నాడని తెలిసికొనెను. అతడెంత సర్వజ్ఞు! తాను తెలివి తక్కువ వాడనియు బాబా మహానుభావుడనియు గ్రహించెను.

బాబా కొందరిని ఓదార్చుట, కొందరివైపు దాక్షిణ్యముతో చూసుట, కొందరి వైపు చూచి నవ్వుట, ఊదీ ప్రసాదమును కొందరికిచ్చుట, ఇట్లు అందరిని కలినముగా చూచుచుండెనో అతనికి అంతరంగమున నున్న దానితో సరిగా నుండెనని గ్రహించెను.

బాబా కోపము మారురూపముతో నున్న ఆశీర్వదమే అనుకొనెను. కొన్నాళ్ళ పిమ్మట బాబా యందు అతనికి నమ్మకము బలపడెను. అతడు బాబాకు గొప్ప భక్తుడయ్యెను.

నానాసా హెబు చాందోర్కరు

ఈ అధ్యాయమును హేమండ్ పంతు నానాసా హెబు చాందోర్కరు కథతో ముగించెను. ఒకనాడు నానాసా హెబు చాందోర్కరు మసీదులో మహాళ్ళాపతి మొదలగు వారితో కూర్చుని వుండగా బీజారునుండి ఒక మహామృదీయడు కుటుంబముతో బాబాను చూచుటకు వచ్చేను.

అతనితో గోపా స్త్రీలుండుటచే నానాసా హెబు అచటనుంచి లేవనెంచెను. కాని బాబా ఆతని నివారించెను. స్త్రీలు వచ్చి బాబా దర్శనము చేసుకొనిరి. అందులోనోక స్త్రీ ముసుగు తీసి బాబా పాదములకు నమస్కరించి తిరిగి చూడగోరెను.

నానాసా హెబుతో నిట్టనెను “నానా! అనవసరముగా చీకాకు పడుచుంటివేల? ఇంద్రియములను వాని పసులను చేయనిమ్మి. వానిలో మనం జోక్కము కలుగజేసికొన చూచి సంతసించుట మన విధి. క్రమముగాను మెల్లగాను మనసు స్థిరపడి శాంతించును. ముందు ద్వారము తెరచియండగా, వెనుక ద్వారము గుండా పోనేల? హృదయము స్వచ్ఛముగా నున్నంతవరకు, నేమియు దోషములేదు. మనలో

చెడ్డ అలోచన లేనప్పుడితరులకు భయపడనేల? నేత్రములు వానిపని యవి నెరవేర్చుకొనవచ్చును. నీవు సిగ్గు పడి బెదరనేల?”

శ్యామా అచ్చుటనే యుండెను. కాని బాబా చెప్పినదానిని గ్రహించలేకపోయెను. ఇంటికి పోవు దారిలో శ్యామా ఆ విషయమై నానా నడిగెను. బాబా దానిని గ్రహించి ఎట్లు సలహానిచ్చునో వివరించెను. బాబా చెప్పిన దాని భావము నానా ఇట్లు చెప్పుదొడంగెను. “మనస్సు సహజముగా చంచలమైనది. దానిని ఉద్రేకించునట్లు చేయరాదు. ఇంద్రియములు చలింపవచ్చును. శరీరమును స్వాధీనమునందుంచు కొనవలెను.

దాని ఓరిమి పోవునట్లు చేయరాదు. ఇంద్రియములు విషయముల వైపు పరుగెత్తును. కాని మనము వానివెంట పోరాదు. మనము ఆ విషయములను కోరగూడదు. క్రమముగాను, నెమ్ముదిగాను, సాధన చేయుట వలన చంచలత్వమును జయించవచ్చును. ఇంద్రియములకు మనము లోబడి గూడదు. కాని వానిని మనము పూర్తిగా స్వాధీనమందుంచుకొనలేము.

సమయానుకూలముగా వాని నణచి సరిగా నుంచుకొనుచుండవలెను. నేత్రములంద్మైనవానిని చూచుటకొరక

‘ ఇవ్వబడినవి. విషయముల సౌందర్యము ను నిర్భయముగా చూడవచ్చును. భయమునకుగాని, లజ్జకుగాని యవకాశము లేదు. దురాలోచనలు మనస్సు నందుంచుకొనరాదు. మనస్సున ఎట్టి కోరికయును లేక భగవంతుని సుందరమైన సృష్టిని చూడుము. ఈ విధముగా ఇంద్రియములను సులభముగాను, సహజముగాను స్వాధీనము చేసికొనవచ్చును. విషయములనుభవించుటలో కూడా నీపూరక భగవంతుని జ్ఞాపియందుంచుకొనెదవు. బాంధ్వాంద్రియములను మాత్రము స్వాధీనమందుంచుకొని మనస్సును విషయముల వైపు పరుగిడనిచ్చినచో, వాని పై అభిమాన ముండనిచో చావు పుట్టుకల చక్రము నశింపదు. ఇంద్రియ విషయములు హోనికరమయినవి. వివేకము (అనగా నిత్యానిత్యములకు బేధమును గ్రహించుటను) సారథిగా, మనస్సును స్వాధీనమందుంచుకొనవలెను. ఇంద్రియముల నిచ్చవచ్చినట్లు సంచరింపజేయరాదు. అటువంటి సారథితో విష్ణువదమును చేరగలము. అదియే మన గమ్యస్థానము. అదియే మన నిజమైన ఆవాసము. అచట నుండి తిరిగి వచ్చుట లేదు’.

ఓం నమా శ్రీ సాయి నాథయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

నలుబది తొమ్మిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

సాయి జీవిత చరిత్రము
విబదియవ అధ్యాయము

సచ్చరిత్ర మూలములోని 50వ అధ్యాయము 39వ అధ్యాయములో చేర్చుట జరిగినది. కారణము అందులోని యితివృత్తము కూడా అదియే కనుక. సచ్చరిత్ర లోని 51వ అధ్యాయమిచ్చుట 50వ అధ్యాయముగా పరిగణించవలెను.

తొలిపలుకులు

భక్తులకాశయమైన శ్రీ సాయికి జయముగాక! వారు మన సద్గురువులు. వారు మనకు గీతార్థమును బోధించెదరు. మనకు సర్వశక్తులను కలుగజేయుదురు. ఓ సాయి! మాయందు కనికరించుము. మమ్మ కట్టాక్షింపుము. చందన వృక్షములు మలయపర్యాతముమై పెరిగి వేడిని పోగొట్టును.

మేఘములు వ్యాపారమును కురిపించి చల్లదనమును కలుగజేయుచున్నాచి. వసంత బుతువునందు పుష్పము వికసించి వానితో దేవుని పూజ చేయుటకు వీలు కలుగజేయుచున్నావి. సాయి కథలు చెప్పువారును వినువారును ధన్యులు, పావనులు. చెప్పువారి నోరును వినువారి చెప్పులును పవిత్రములు.

(కాకా సాహెబు దీక్షిత్ 1864 - 1926)

మధ్య పరగణాలలోని ఖాండ్యా గ్రామముయందు వడనగర నాగర బ్రాహ్మణ కుటుంబములో హరిసీతారామ్ ఉర్ఫ్ కాకాసాహెబు దీక్షిత్ జన్మించెను. ప్రాధమిక విద్యను ఖాండ్యాలో హింగన్ ఘూడ్లలలో పూర్తి చేసెను.

నాగపూర్లో మెట్రోపాలిటన్ పరకు చదివెను. బౌంబాయి విల్సన్, ఎల్పీన్స్టన్ కాలేజీలలో చదివి 1883 లో పట్ట భద్రుడయ్యెను. న్యాయవాది పరీక్షలో కూడా ఉత్తీర్ణాడై లిటిల్ అండ్ కంపెనీలో కొలువునకు చేరెను. తుదకు తన సాంత న్యాయవాదుల కంపెనీ పెట్టుకొనెను.

1909కి ముందు సాయిబాబా పేరు కాకా సాహెబు దీక్షిత్ కు తెలియదు. అటుపిమ్మట వారు బాబా కు గొప్ప భక్తులైరి. ఒకానోకప్పుడు లోనావాలాలోనున్నప్పుడు, తన పాత స్నేహితుడగు మాట్లాడుకొనిరి. కాకా సాహెబు తాను లండనులో రైలు బండి ఎక్కుచుండగా కాలు జారిపడిన అపాయమును గూర్చి వ్యక్తించెను.

వందల కొలది ఔషధములు దానిని నయము చేయలేక పోయెను. కాలు నొప్పియు, కుంటి తనము పోవలెనన్నచో, అతడు సద్గురువగు సాయివద్దకు పోవలెనని నానాసాహెబు సలహానిచ్చెను. సాయిబాబా విషయమై పూర్తి వృత్తాంతమును విశదపరచెను.

సాయిబాబా “నా భక్తుని సప్త సముద్రముల మీద నుంచి గూడా పిచ్చుక కాలికి దారము కట్టి ఈడ్చినట్లు లాగుకొని వచ్చేదను” అను వాగ్గానమును, ఒక వేళ వాడు తన వాడు కానిచో వాడు తనచే ఆక్రింపబడడనియు, వాడు తన

దర్శనమే చేయలేదనియు బాబా చెప్పిన సంగతి తెలియజేసేను.

జదంతయు విని కాకాసాహాబు సంతసించి, “సాయిబాబా వద్దకు పోయి, వారిని దర్శించి కాలు యొక్క కుంటితనముకంటే నా మనస్సు యొక్క కుంటితనమును బాగు చేసి శాశ్వతమైన ఆనందమును కలుగజేయమని వేడుకొనెద” నని నానాసాహాబుతో చెప్పేను.

కొంత కాలము పిమ్మట కాకాసాహాబు అహమద్ నగర్ వెళ్ళేను. బొంబాయి లెజిన్లేబిల్ కొన్సిల్లో స్టూడీఎస్ కాకాసాహాబు మిరీకర్ ఇంటిలో దిగెను. కాకాసాహాబు మిరీకర్ కౌడుకు బాలా సాహాబు మిరీకర్.

వీరు కోపర్గాం మామలతదారు. వీరు గుఱ్ఱపు ప్రదర్శన సందర్భములో అహమద్ నగరు వచ్చి యుండిరి. ఎలక్టన్ పూర్తియైన పిమ్మట కాకా సాహాబు శిరిడీకి పోవ నిశ్చయించుకొనెను.

మిరీకర్ తండ్రి కౌడుకులు వీరిని ఎవరివెంట శిరిడీ కి పంపవలెనా అని ఆలోచించుచుండిరి. శిరిడీ లో సాయిబాబా ప్రిని ఆహ్వానించుటకు సిద్ధపడుచుండెను. అహమ్మద్ నగరులో నున్న శ్యామా మామగారిడ తన భార్య ఆరోగ్యము బాగా లేదనియు, శ్యామా ను తన భార్యతో కూడా రాపలసిదనియు టెలిగ్రామ్ ఇచ్చిరి.

బాబా ఆజ్ఞను పొంది శ్యామా అహమ్మద్ నగర్ చేరి తన అత్తగారికి కొంచెము నయముగా నున్నదని తెలిసికొనెను. మార్గములో గుఱ్ఱము ప్రదర్శనమునకు బోపుచున్న నానా సాహాబు పాస్వే, అప్పో సాహాబు దీక్షిత్తని కలిసి, వారిని శిరిడీకి తీసికొని వెళ్ళుమనిరి. కాకాసాహాబు దీక్షిత్తకు మిరీకరులకు శ్యామా అహమద్ నగర్ వచ్చిన విషయము తెలియజేసిరి.

సాయంకాలం శ్యామా మిరీకరులవద్దకు పోయెను. వారు శ్యామాతు కాకాసాహాబు దీక్షిత్ తో పరిచయం కలుగజేసిరి. శ్యామా కాకాసాహాబు దీక్షిత్తతో కోపర్గాంకు ఆ నాటి రాత్రి 10 గంటల రైలులో పోవలెనని నిశ్చయించిరి. ఇది నిశ్చయించిన వెంటనే ఒక వింత జరిగెను.

బాబా ఒక్క పెద్ద పటము మీది తెరను బాలాసాహాబ్ మిరీకర్ తీసి దానిని కాకాసాహాబు దీక్షిత్ కు చూపేను. కాకాసాహాబు శిరిడీ కి పోయి ఎవరినయితే దర్శించవలెనని నిశ్చయించుకొనేనో, వారే పటము రూపముగా నచట తన్న ఆశీర్వదించుటకు సిద్ధముగా నున్నట్లు తెలిసి యతడు మిక్కిలి ఆశ్చర్యపడెను.

ఈ పెద్ద పటము మేఘశ్యామునిది.

దాని పై అద్దము పగిలినందున నాతడు దానికింకొక అద్దము వేయుటకు మిరీకరుల వద్దకు పంపేను. చేయవలసిన మరమ్మతు పూర్తి చేసి ఆ పటమును కాకాసాహాబు శ్యామాల ద్వారా శిరిడీ కి పంపుటకు నిశ్చయించిరి.

10గంటల లోపల స్టేషనుకు పోయి టీక్కెట్లు కొనిరి. బండి రాగానే సెకండు క్లాసు క్రిక్చిరిసి పుండుటచే వారికి జాగా లేకుండెను. అదృష్టవశాత్తు గార్దు కాకాసాహాబు స్నేహితుడు. అతడు వారిని ఘణ్ణు క్లాసులో

‘కూర్చుండబెట్టెను. వారు సౌఖ్యముగా ప్రయాణము చేసి కోపర్గాంలో దిగిరి. బండి దిగగానే శిరిడీ పోవుటకు సిద్ధముగా నున్న నానాసాహాబు చాందోర్గురు ను జూచి మిక్కెలి యానందించిరి.

కాకాసాహాబు దీక్షిత్, నానాసాహాబు చాందోర్గురు కాగిలించుకొనిరి.

వారు గోదావరిలో స్నానం చేసిన పిమ్మట శిరిడీకి బయలుదేరిరి. కండ్లు ఆనందభాష్మములచే నిండెను. అతడానందముచే పొంగి పొరలుచుండెను. బాబా కూడా వారి కొరకు తాము కనిపెట్టుకొని పున్నట్లును వారిని తోడ్కొని వచ్చుచుట్కె శ్యామాను పంపినట్లును తెలియజేసెను.

పిమ్మట కాకాసాహాబు బాబాతో ఎన్నో సంవత్సరములు సంతోషముగా గడపెను. శిరిడీ లో నోక వాడాను గట్టి దానినే తన నివాస స్థలముగా జేసికొనెను. అతడు బాబా వల్ల పొందిన అనుభవములు లెక్కలేనన్ని గలవు. వాని నన్నింటిని ఇచ్చుట పేర్కొనలేము.

ఈ కథను ఒక విషయముతో ముగించెదరు. బాబా కాకా సాహాబ్తో “అంత్య కాలమున నిన్న విమానములో తీసుకుపోయెదను” అన్న వాగ్గానము సత్యమైనది.

1926వ సంవత్సరము జూలై 5వ తేదీన అతడు హేమండ్ పంతుతో రైలు ప్రయాణము చేయుచు బాబా విషయం మాట్లాడుచు, సాయిబాబా యందు మనస్సు లీనము చేసెను. ఉన్నట్లండి తన శిరమును

హేమండ్పంత్ భుజమ్ముపై వాల్పి ఏ బాధయు లేక, ఎట్టి చీకాకు పొందక ప్రాణములు విడచెను.

శ్రీ హంబె స్వామి

యోగులు ఒకరికనోకరు అన్నదమ్ములవలె ప్రేమించుకొనెదరు. ఒకానోకప్పుడు శ్రీ వాసుదేవానంద సరస్వతి స్వాములవారు (టెంబె స్వామి) రాజమండ్రిలో మకాం చేసిరి. ఆయన గోప్ప నైష్ఠవ్యుడు, పూర్వా చారపరాయణుడు, జ్ఞాని, దత్తాత్రేయుని యోగి భక్తుడు.

నాందేడు స్లీడరగు పుండలీకరావు వారిని జూచుకొనుటక్కె కొంతమంది స్నేహితులతో పోయెను. వారు స్వాములవారితో మాట్లాడుచున్నప్పుడు సాయిబాబా పేరు శిరిడీ పేరు వచ్చెను. బాబా పేరు విని స్వామి చులు జోడించి, ఒక టెంకాయను తీసి పుండలీకరావుకిచ్చి ఇట్లనిరి.

“దీనిని నా సోదరుడగు సాయికి నా ప్రణామములతో అర్పింపుము. నన్ను మరువ వద్దని వేడుము. నా యందు లేమ చూపుమనుము” ఆయన స్వాములు సాధారణముగా ఇతరులకు నమస్కరించరనియు కాని బాబా ఏ షయమున ఇది ఒక అపవాదమనియు చెప్పేను.

పుండలీకరావు ఆ టెంకాయను, సమాచారమును శిరిడీకి తీసికొని పోవుటకు సమ్మతించెను. బాబాను స్వామి

సోదరుతనుట సమజసముగా నుండెను. ఏలన బాబా వలె వారును రాత్రింబవళ్ళు అగ్ని హోత్రమును వెల్లించియే యుండిరి.

ఒక నెల పిమ్మట పుండలీకరావు తదితరులను శిరిడీకి పెంకాయను దీసికొని వెళ్లిరి. వారు మన్మాడు చేరిరి. దాహము వేయుటచే ఒక సెలయేరు కడకు బోయిరి. పరగడవున నీళ్ళు తాగకూడరని కారపు అటుకులు ఉపాహారము చేసిరి.

అవి మిక్కిలి కారముగా నుండుటచే పెంకాయను పగులగొట్టి దానిని కోరును అందులోకలిపి అటుకులను రుచికరముగా చేసిరి. దురదృష్టము కొలది ఆ కొట్టిన పెంకాయ స్వాములవారు పుండలీకరావు కిచ్చినది. శిరిడీ చేరునప్పటికి పండలీకరావుకి విషయము జ్ఞాపికి వచ్చేను. అతడు మిగుల విచారించెను. భయమచే వణకుచు సాయిబాబా వద్దకేగెను.

పెంకాయ విషయము అప్పటికే సర్వజ్ఞాడు బాబా గ్రహించెను. బాబా వెంటనే తన సోదరుతగు పెంపె స్వామి పంపించిన పెంకాయను తెమ్మనెను. పండలీకరావు బాబా పాదములు గట్టిగా పట్టుకొని, తన తప్పును, అలక్ష్మ్యమును వెలిబుచ్చుచు, పశ్చాత్తాపపడుచు, బాబాను క్షమాపణ వేడెను. దానికి బధులింకొక పెంకాయను సమర్పించెదననెను. కాని బాబా అందులకు సమ్మతించలేదు. ఆ పెంకాయ విలువ సాధారణ పెంకాయ కెన్నో రెట్లనియు దాని విలువకు సరిపోవున దింకొకటి లేదనియు చెప్పుచు నిరాకరించెను.

జంకను బాబా యిట్లనెను “ఆ విషయమై నీ వేమ్మాతము చింతించనవసరము లేదు. అది నా సంకల్పము ప్రకారము నీ కివ్వుబడెను. తుదకు దారిలో పగులగొట్టబడెను. దానికి నీవే కర్తవని యనుకొనులేల? మంచిగాని చెడుగాని చేయుటకు నీవు కర్తవని అనుకొనరాదు. గర్వహంకార రహితుడవయి యుండుము అప్పుడే నీ పరచింతన అభివృద్ధి పొందును”.

ఎంత చక్కని వేదాంత విషయమును బాబా బోధించెనో చూడుడు!

బాలారామ్ ధురందర్ (1878 - 1925)

బౌంబాయికి దగ్గరున్న శాంతాక్రూజ్జెలో పరారే ప్రభుజాతికి చెందిన బాలారామ్ దురంధర్ అనువారుండిరి. వారు బౌంబాయి ప్రైకోర్టులో న్యాయవాది. కొన్నాళ్ళు బౌంబాయి న్యాయశాస్త్ర కళాశాలకు ప్రిన్సిపాలుగా నుండెను. ధురందర్ కుటుంబం లోని వారందరు భక్తులు, పవిత్రులు, భగవచ్చింతన గలవారు. బాలారామ్ తన జాతికి సేవ చేసెను.

ఆ విషయమై ఒక గ్రంథము ప్రాసెను. అటుపిమ్మట తన దృష్టిని మతము, ఆధ్యాత్మిక విషయములవైపు మరలించెను. గీతను జ్ఞానేశ్వరిని, వేదాంత గ్రంథములను, బ్రహ్మ విద్య మొదలగువానిని చదివెను. అతడు పండరీపుర విలోబా భక్తుడు. అతనికి 1912లో సాయి బాబాతో పరిచయము కలిగెను.

6 నెలలకు పూర్వము తన సోదరులగు బాబుల్లియను, వామనరావును శిరిడీకి పోయి బాబా దర్గనము చేసిరి. ఇంటికి వచ్చి వారి అనుభవములను బాలారామునకు, ఇతరులకు జెప్పిరి. అందరు బాబాను చూడ నిశ్చయించిరి.

వారు శిరిడీ కి రాకమునుపే బాబా యిట్లు చెప్పేను “ఈ రోజున నా దర్శారుకు జనులు వచ్చుచున్నారు”.

ధురందర్ సోదరులు తమ రాకను బాబాకు తెలియజేయనప్పటికి బాబా పలికిన పలుకులు ఇతరుల వలన విని విస్మయమొందిరి. తక్కున వారందరు బాబాకు సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి వారితో మాట్లాడుచు కూర్చోని యుండిరి.

బాబా వారితో నిట్లనెను “వీరే నా దర్శారు జనులు. ఇంతకు ముందు వీరి రాకయే మీకు చెప్పియుంటేని” బాబా ధురందర సోదరులతో నిట్లనెను “గత 60 తరముల నుండి మన మొండోరులము పరిచయము గలవారము”.

సోదరులందరు వినయ విధేయతలు గలవారు. వారు చేతులు జోడించుకొని నిలచి, బాబా పాదముల వైపు దృష్టి నిగిడించిరి. సాత్మీక భావములు అనగా కండ్ల నీరు కారుట, రోమాంచనము, వెక్కుట, గొంతుక ఆర్యకొని పోపుట, మొదలగునవి వారి మనస్సులను కరిగించెను. వారందరానందించిరి. భోజనానంతరము కొంత విశ్రమించి తిరిగి మసీదుకు వచ్చిరి.

బాలారామ్ బాబాకు దగ్గరగా కూర్చోని బాబా పాదము లొత్తుచుండెను. బాబా చిలుము త్రాగుచు దానిని బాలారామున కిచ్చి పీల్చుమనెను. బాలారాము చిలుము పీల్చుట కలవాటు పడి యుండలేదు. అయినప్పటికి దాని నందుకొని కష్టముతో బీల్చెను. దానిని తిరిగి నమస్కారముతో బాబా కందజేసెను. ఇదియే బాలారామునకు శుభసమయము.

అతడు 8 సంవత్సరముల నుండి ఉబ్బసము వ్యాధితో బాధపడుచుండెను. ఈ పొగ అతని వ్యాధిని పూర్తిగా నయము చేసెను. అది అతనిని తిరిగి బాధపెట్టలేదు. ఆరు సంవత్సరముల పిమ్మట ఒకనాడు ఉబ్బసము మరల వచ్చెను. అదే రోజు అదే సమయమందు బాబా మహాసమాధి చెందెను.

వారు శిరిడీకి వచ్చినది గురువారము. ఆ రాత్రి బాబా చాపడి ఉత్సవము జూచు భాగ్యము సోదరులకు కలిగెను. చాపడిలో హరతి సమయమందు బాలారాము బాబా ముఖమందు పాండురంగని తేజస్సును ఆ మరుసటి ఉదయము కాకడ హరతి సమయమందు అగ్ని కాంతిని పాండురంగ విఠలుని ప్రకాశమును బాబా ముఖమునందుగనెను.

బాలారామ్ ధురందర్ మరాలీ భాషలో తుకారామ్ జీవితమును వ్రాసెను. అది ప్రకటింపబడకమునపే అతడు చనిపోయెను. 1928లో నతని సోదరులు దానిని ప్రచురించిరి. అందు బాలారాము జీవితము ప్రప్రథమున వ్రాయబడెను. అందువారు శిరిడీకి వచ్చిన విషయము చెప్పబడియున్నది.

శాంతి: శాంతి: శాంతి:
వీషదియవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

సాయి జీవిత చరిత్రము

విబది ఒకటవ అధ్యాయము

తుదిపలుకు

ఇదియే చివరి అధ్యాయము . ఇందు హేమంద్రపంతు ఉపసంహర వాక్యములు ప్రాణెను. పీతికతో విషయసూచికనిచ్చునట్లు వాగ్గానము చేసెను. కానీ అది హేమంద్రపంతు కాగితములలో దొరకలేదు. కావున దానిని బాబా యొక్క గొప్ప భక్తుడగు బి.వి. దేవు (శాఖా వాసి, ఉద్యోగమున విరమించుకొనిన మామలతదారు) కూర్చును.

ప్రతి అధ్యాయము ప్రారంభమున దానిలో అంశములను ఇచ్చుటయే విషయసూచిక యవసరము. కాబట్టి దీనినే తుదిపలుకులుగా భావించెదము. ఈ అధ్యాయమును సపరించుటకు, ప్రచురించుటకు పంపుసరికి దేశుగారికి ఇది పూర్తిగా ప్రాసియున్నట్లుగా కనబడలేదు. అచ్చుటచ్చుట చేతి ప్రాతను బోల్చుకొనుటగూడ కష్టముగా నుండెను. కానీ యదంతయునున్న దున్నట్లుగా ప్రచురింపవలసి వచ్చెను. అందు చెప్పిన ముఖ్య విషయములు ఈ దిగువ త్లప్తంగా జెప్పబడినవి.

సద్గురు సాయి యొక్క గొప్పదనము

శ్రీ సాయి సమర్థునకు సాష్టోంగ సమస్మారము చేసి వారి యాశ్రయమును పొందెదము. వారు జీవ జంతువులయందును, జీవములేని వస్తువులయందును వ్యాపించి యున్నారు. వారు స్తంభము మొదలు పరబ్రహ్మ స్వేరూపము కొరకు కొండలు, ఇండ్లు, మేడలు, ఆకాశము మొదలుగాగలవాని యన్నిటి యందు వ్యాపించియున్నారు. జీవరాశియదతటను కూడా వ్యాపించియున్నారు. భక్తులందరు వారికి సమానమే. వారికి మా నామవమానములు లేవు. వారికిష్టమైనవి యయిష్టమైనవియు లేవు. వారినే జ్ఞాప్తి యందుంచుకొని వారి శరణు పొందినచో వారు మన కోరికలన్నింటిని నెరవేర్చి మనము జీవిత పరమావధిని పొందునట్లు చేసెదరు.

ఈ సంసారమనే మహా సముద్రమును దాటుట మహాకష్టము. విషయ సుఖముల నెడు కెరటములు దురాలోచనలనే ఒక్కటను తాకుచు దైర్యమును చెట్లను కూడా విరగగొట్టుచుండును. అహంకారమనే గాలి తీవ్రముగా ఏచి మహాసముద్రమును సంచరించును. అచటనేను , నాది యను సుడి గుండములను, ఇతర సంశయములును గిరున తిరుగుచుండును. పరనింద, అసూయ, ఉర్యాలేని తనము అను చేపలవట ఆడుచుండును. ఈ మహా సముద్రము భయంకరమైనప్పటికి సాయి సద్గురువు దానికి అగస్త్యనివంటివాడు. (నాశనము చేయువాడు) సాయి భక్తులకు దానివల్ల భయమేమి యుండదు. ఈ మహాసముద్రమును దాటుటకు మన సద్గురువు నావపంటివారు. వారు మనలను సురక్షితముగా దాటించెను.

మనమిష్ణుడు సాయిబాబాకు సాష్టోంగ నమస్కారము చేసి వారి పాదములు బట్టుకొని సర్వజనుల కౌరకు ఈ క్రింది ప్రార్థనము చేసేదము. మా మనస్సు అటునిటు సంచారము చేయకుండుగాక. నీవు తప్ప మరేమియు కౌరకుండుగాక. ఈ సచ్చరితము ప్రతి గృహమందుండుగాక. దీనిని ప్రతినిత్యము పారాయణ చేసేదము గాక ఎవరయితే దీనిని నిత్యము పారాయణ చేసేదరో వారి ఆపదలు తొలగిపోవుగాక.

ఫలశ్రుతి

ఈ గ్రంథమును పారాయణ చేసినచో గలుగు ఘలితమును గూర్చి కొంచెం చెప్పుదుము. పవిత్ర గోదావరిలో స్నానము చేసి, శిరిడీలో సమాధిని దర్శించి, సాయి సచ్చరితము పారాయణ చేయుట ప్రారంభింపుము. నీవిట్లు చేసినచో నీకుండు ముప్పేటుల కష్టములు తొలగిపోవును. శ్రీ సాయి కథలను అలవోకగా విన్నను ఆధ్యాత్మిక జీవితమునందు వ్రథ కలుగును.

జంకను ఈ చరితమును ప్రేమతో పారాయణ చేయుచున్నచో నీ పాపములన్నియు నశించును. జననమరణములనే చక్రము నుండి తప్పించుకొనవలెనన్నచో సాయి కథలను చదువుము. వాని నెల్లప్పుడు జ్ఞాప్తియందుంచుకొనుము. వారి పాదములనే ఆశ్రయింపుము. వానినే భక్తితో పూజింపుము. సాయి కథలనే సముద్రములో మునిగి వానిని జతరులకు చెప్పినచో నందు క్రొత్త సంగతులను గ్రహించగలవు. వినువారిని పాపములనుండి రక్షించగలవు.

శ్రీ సాయి సగుణ స్వయరూపమునే ధ్యానించినచో క్రమముగా అది నిష్కామించి ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు దారిచూపును. ఆత్మ సాక్షాత్కారమును పొందుట బహుకష్టము. కాని నీవు సాయి సగుణ స్వయరూపము ద్వారా పోయినచో నీ ప్రగతి సులభమగును. భత్తడు వారిని సర్వస్య శరణాగతి వేడినచో సతడు ‘తాను’ అను దానిని పోగొట్టుకొని నది సముద్రములో కలియునట్టు భగవంతునిలో ఐక్యమగును.

మూడింటిలో అనగా జాగ్రత్త, స్వప్న, సుష్టువస్తులలో ఏదయినా ఒక అవస్థలో వారి యందు లీనమయినచో సంసార బంధములనుండి తప్పుకొందువు. స్నానము చేసిన పిమ్మట ఎవరు దీనిని భక్తి ప్రేమలతోను, పూర్తి నమ్మకముతోను పారాయణ చేసి ధనమును కోరినచో దానిని పొందవచ్చును. వర్తకుల వ్యాపారము వృద్ధి అగును.

వారి వారి భక్తి నమ్మకములపై ఘలమాధారపడి యున్నది. ఈ రెండును లేనిచో ఎట్టి అనుభవమును కలుగదు. దీనిని గౌరవముతో పారాయణ చేసినచో, శ్రీ సాయి ప్రీతి చెందును. నీ అజ్ఞానమును, పేదరికమును నిరూలించి నీకు జ్ఞానము, ధనము, పశ్యర్యములనోసంగును. కేంద్రీకరించిన మనస్సుతో ప్రతిరోజు ఒక అధ్యాయమును పారాయణ చేసినచో అది అపరమితానందమును కలుగజేయును.

ఎవరు హృదయమునందు తమ శ్రేయస్సును కోరెదరో వారు దానిని జాగరూకతతో పారాయణ చేయవలయును.

అప్పుడప్పుడతడు శ్రీసాయిని కృతజ్ఞులతో, సంతసముతో జన్మ జన్మములవరకు మదిలో నుంచుకొనును. ఈ

గ్రంథమును గురుపోర్చమి నాడు (అనగా ఆషాధ శుద్ధ పోర్చమినాడు) గోకులాష్టమినాడు, శ్రీ రామవమి నాడు, దసరా నాడు (అనగా బాబా పుణ్యతిథినాడు) ఇంటివద్ద తప్పక పారాయణ చేయవలెను.

ఈ గ్రంథమును జాగరూకతతో పారాయణము చేసిన ఎడల వారల కోరికలన్నియును నెరవేరును.

నీ హృదయమునందు శ్రీ సాయి చరణములనే నమ్మిన ఎడల రోగులు ఆరోగ్యవంతులగుదురు, పేదవారు ధనవంతులగుదురు. అధములు ఐశ్వర్యమును పొందుదురు. వారి మనస్సు సందుగల ఆలోచనలన్నియు పోయి తుదకు దానికి స్థిరత్వము కలుగును.

ఓ ప్రియమైన భక్తులారా! పాఠకులారా! శ్రీతలారా!

మీకు కూడా మేము నమస్కరించి మీకొక మనవిచేయుచున్నాము. ఎవరి కథలను ప్రతి రోజు, ప్రతినెల మీరు పారాయణ చేసితిరో వారిని మరువవద్దు. ఈ కథల నెంత తీవ్రముగా చదివెదరో, వినెదరో- అంత తీవ్రముగా మీకు ధైర్యము, ప్రోత్సాహము ప్రియి సాయిబాబా కలుగజేసి, మీచే సేవ

చేయించి, మీకుపయుక్తముగా ఉండునట్లు చేయును. ఈ కార్యమునందు రచయితయు, చదువరులును సహకరించవలెను. ఒండోరులు సహాయము చేసికొని సుఖపడవలెను.

ప్రసాద యాచనము

దీనిని సర్వశక్తిమయుడైన భగవంతుని ప్రార్థనతో ముగించెదము. ఈ దిగువ కారుణ్యమును

చూపుమని వారిని వేడెదము. దీనిని చదువువారును, భక్తులును హృదయపూర్వకమగు సంపూర్ణ భక్తి శ్రీ సాయి పాదములందెదరుగాక! సాయి సుగుణ స్వరూపము వారి నేత్రములందు నాటి పోవునుగాక! వారు శ్రీ సాయిని సర్వజీవములయందు చూచెదరుగాక! తథాస్తు.

ఓ నమో శ్రీసాయినాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

శ్రీ సాయి సచ్చరిత్రము సర్వము సంపూర్ణము.

పారాయణానంతరము శ్రీ సాయిబాబా హోరతి చేసి, ఈ దిగువ మూడు త్లోకములు పరించి ముగించవలెను.

“నమో సాయి శివానందనా ! (గణేశ)

నమో సాయి కమలాసనా ! (బ్రహ్మ)

నమో సాయి మధుసూధనా ! (విష్టు)

పంచవదానా సాయి నమో ! (శివ)

నమో సాయి అత్రినందనా ! (దత్త)

నమో సాయి పాకశాసనా ! (ఇంద్ర)

నమో సాయి నిశారమణా ! (చంద్ర)

మహిమారాయణ సాయి నమో ! (అగ్ని)

నమో సాయి రుక్మిణివరా ! (కృష్ణ)

నమో సాయి చిత్త భాస్కరా ! (సూర్య)

నమో సాయి జ్ఞానసాగరా ! (పర్బతమ్)

జ్ఞానేశ్వరా త్రీ సాయి నమో”

ఓ.